XVIII. évfolyam 24. szám. Ára: 1 forint 1962. június 14.

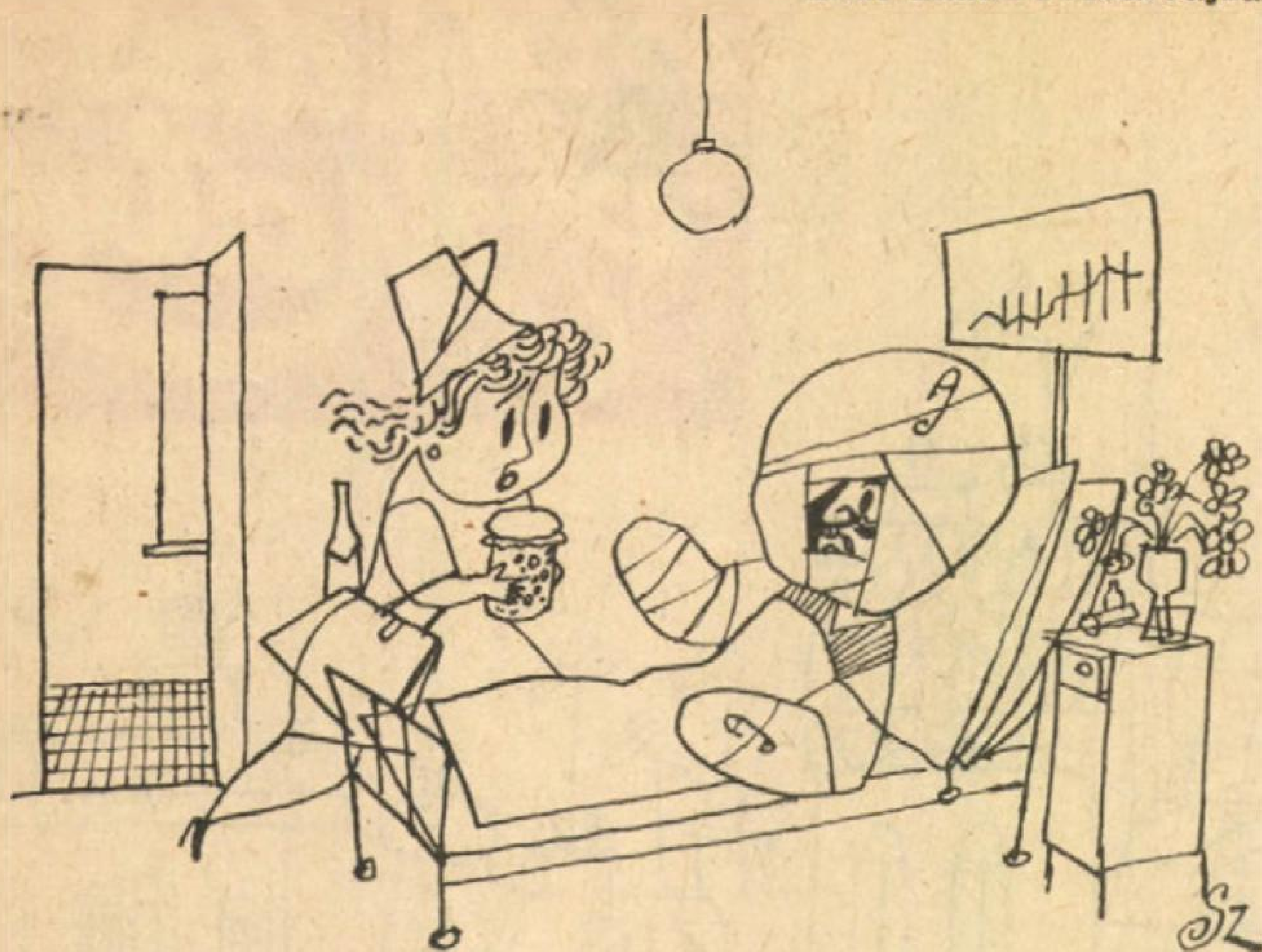

VÁSÁRCSARNOK

Pusztai Pál rajza

SZOMBATON REGGEL *A zsúfoltság leleményessé teszi a pesti háziasszonyt*

Író-olvasó találkozó

Szűr-Szabó József rajza

– Találkoztam egy olvasómmal!

Nyaralásból hazafelé

Erdei Sándor rajza

– Van még két nap csúsztatásom, akkor jól kipihenem magamat . . .

Remek vicc

Várnai György rajza

Méreg a kalapban

Rögtön láttam, hogy detektívregény.

A könyv címlapján egy keménykalapos, szögletes vállú férfi, hosszúhajú, alélt nőt cipelt a karjában.

— Nahát, te ilyeneket olvasol? — kérdeztem gúnyosan Gézától.

— Csak véletlenül . . . Csak most... Kaptam . . . — dadogta Géza, majd gúnyos mosolyom láttán felfortyant: — Mit vigyorogsz? Én — bökött a mellére —, én olvashatok ilyen könyveket, mert én — most a nyakára mutatott — tudom, hogy a könyv írója nem író, és amit írt, az nem irodalom. Én — kiáltotta —, én tudom, de X., Y. vagy Z. nem tudja, és ezért jó, hogy ők nem olvashatnak ilyen könyveket.

— Teljesen igazad van — bólintottam. — Mi, azaz te meg én, mi tudjuk, hogy ez a könyv egy smonca, de X., Y. vagy Z. esetleg nem tudja . . .

— Én — mutatott magára Géza —, én tudom, hogy az a probléma, hogy miképpen került méreg a keménykalapba, és miért evett a kalapból Leonóra, álprobléma, de X., Y. vagy Z. esetleg nem tudja.

— Úgy van — feleltem. — Mi, én meg te, illetve te meg én, mi tudjuk ezt. Mi tudjuk, hogy nem ezek a kérdések foglalkoztatják Britanniát . . . De X., Y. vagy Z. esetleg nem tudja.

— Én — folytatta Géza —, én olvashatok ilyen könyveket is, mert én — döfés a hasba —, én tudom, hogy ez a regény, ha egyáltalában annak lehet nevezni, hamis képet ad Angliáról, hamisak benne a jellemek, hamis benne a konfliktus is. Én — szúrás a gyomorba —, én tudom, de X., Y. vagy Z. esetleg nem tudja. Ezért jobb, ha nem jutnak ilyen könyvekhez.

— Valóban jobb — helyeseltem —, mert X., Y. vagy Z. esetleg nem tudja, hogy ennek a könyvnek a meséje kiagyalt hülyeség, de te meg én, én meg te, mi tudjuk. Mi — Gézára mutattam, aztán magamra —, mi tudjuk.

— Én tudom . . .

— Mi tudjuk! — kiáltottam.

— Én tudom, hogy . . .

— Mi tudjuk, hogy!

— Én tudom, hogy Angliában nincs mindenkinek kastélya, inasa, autója, de X., Y. vagy Z. nem tudja.

— A számból vetted ki a szót. Mi, te meg én, mi tudjuk, hogy ez így van. de X., Y. vagy Z. nem tudja.

— Én tudom, hogy ez a könyv, a „Méreg a kalapban" egy szemét!

— Én is tudom, hogy szemét — vágtam rá gyorsan.

— De én jobban tudom.

— Nálam jobban te sem tudod!

— Viszont X., Y. vagy Z. esetleg nem tudja . . .

— Biztos vagyok benne, hogy nem tudják . . . Mi azonban okosak vagyunk, mi tudjuk!

— És X., Y. vagy Z.?

— Azok hülyék!

— Ostobák!

— Minket nem lehet megfertőzni! — ordítottam.

— De nem ám! — helyeselt Géza. — Minket nem!

— Akkor add kölcsön!

— Mit?

— Hát a regényt — feleltem izgatottan. — Holnapra kiolvasom!

S mielőtt válaszolhatott volna, kitéptem kezéből a könyvet és úgy eltűntem, mint a kámfor . . .

Mikes György

LUDAS MATYI SZINPADA

FRISS PEREC

Személyek: Pereces — Idős hölgy, és néhány vevő.

PERECES *(tálcáján pereccel fel-alá járkál):* Friss perecet tessék! Friss a perec!

IDŐS HÖLGY *(megáll előtte):* Friss a perec?

PERECES *(türelmesen):* Először is reggel óta egyebet se hajtogatok, mint azt, hogy friss a perec. Másodszor is a kérdés naiv, kisztihand. Mindenki azt felelné, hogy friss.

IDŐS HÖLGY: Szóval nem friss.

PERECES: Nem ebben az órában sütötték, de friss.

IDŐS HÖLGY: Ropogós?

PERECES: Lehet, hogy ropogós. De nem minden friss perec ropog. Meg vannak nagyothalló vevők is, akik nem észlelik a ropogást.

IDŐS HÖLGY: Ha ropogós, érzi az ember, amikor töri.

PERECES: Én még nem törtem el egyet sem.

(Két-három ember áll meg, perecet vennének. Egy ideig fegyelmezetten várnak.)

IDŐS HÖLGY: Tavaly egyszer beletört a fogam egy perecbe. Nyolcvan forintomba került. Drága perec volt. Azóta mindig megkérdezem, hogy friss-e.

PERECES: És találkozott már olyan perecessel, aki azt mondta, hogy nem friss? Ugye, nem. Na, tetszik látni.

I. VEVŐ: Kérek két perecet!

PERECES *(I. vevőhöz):* Ne tessék türelmetlenkedni. Dolgozom, kérem, nem tetszik látni? *(Idős hölgyhöz):* Mennyit adjak?

IDŐS HÖLGY: Valami azt súgja nekem, hogy nem friss.

PERECES: Annyi mindent súgdosnak manapság. Ne tessék rá adni, kérem.

IDŐS HÖLGY: Mert egy forint is pénz. Azt is kár kidobni.

(Most már 8—10 ember vár.)

II. VEVŐ *(idegesen):* Kaphatok egy perecet?

PERECES *(II. vevőhöz, dühösen):* Ne tessék zavarni, dolgozom, kérem. *(Idős hölgyhöz):* Persze, hogy kár. Itt egy forint, ott egy forint, hamar összejön egy tízes.

IDŐS HÖLGY: De azért egyet mégis megreszkírozok.

PERECES: Tessék választani.

IDŐS HÖLGY: Érdekes. Amelyik barnára sült, azon kevesebb a só.

PERECES: Egyszer így sikerül, egyszer úgy. *(III. vevőhöz, aki nyújtja a forintját):* Dolgozom, kérem. *(Idős hölgyhöz):* Tegnap a sápadtak voltak sósak.

IDŐS HÖLGY: Érdekes. Nagy úr a véletlen.

(A vevők morogva továbbmennek. Csak egyikük vár kitartóan.)

PERECES: Ezt a barnát tessék. Ez sós is. *(A hölgy elveszi, a forintot átadja):* Kisztihand.

IDŐS HÖLGY *(eltöri):* Lehetne frissebb is *(el).*

III. VEVŐ *(odalép):* Kérek két perecet. *(Miközben fizet:)* Nem ismerek magára, Szedlacsek bácsi. Félórát eldiskurál egy nővel, a többi vevőt meg hagyja elmenni. Tavaly még nem volt ilyen áldott türelmes!

PERECES: Tavaly! Tavaly más perecet árultam, meg mást árulok idén.

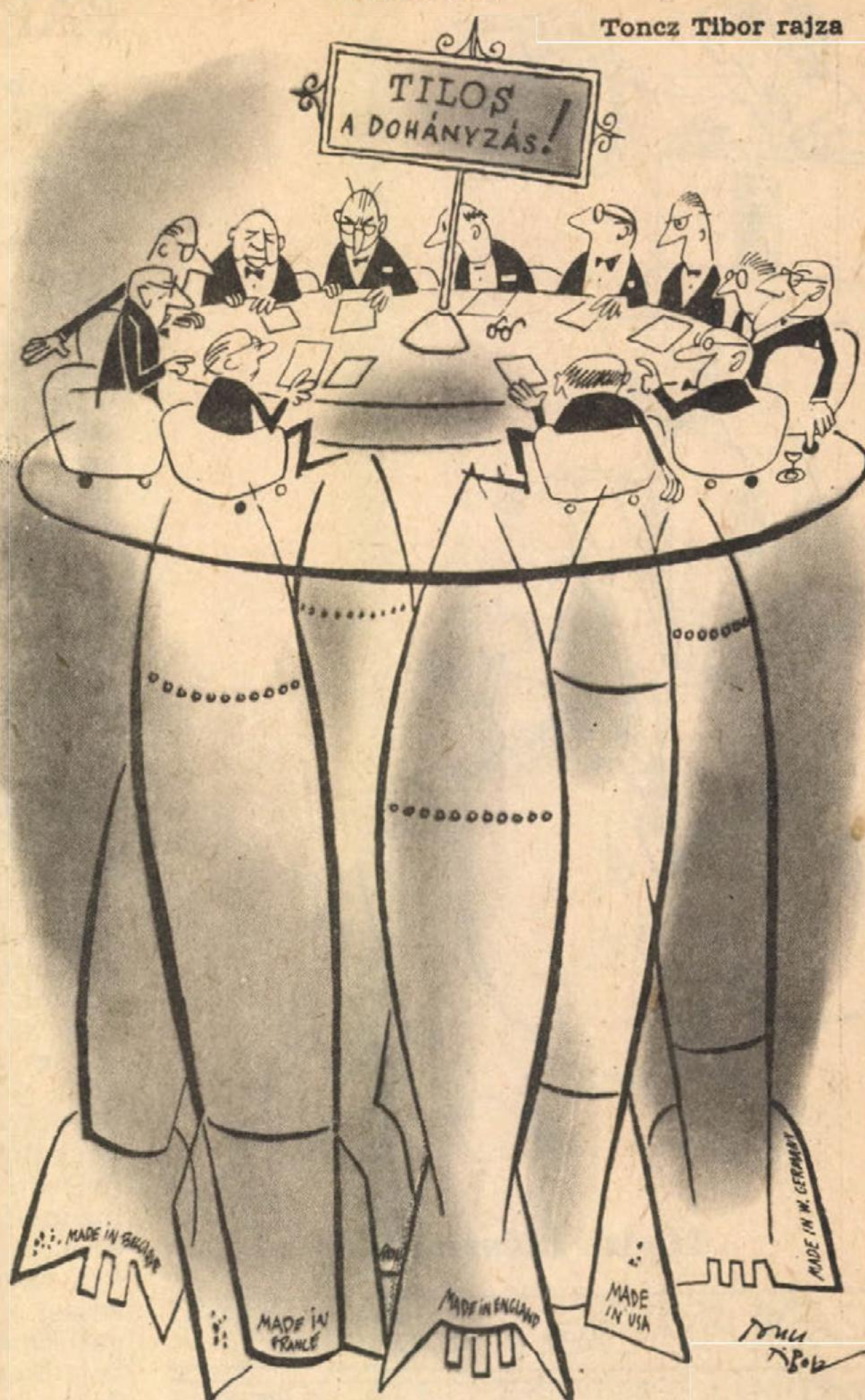
III. VEVŐ: Igazán? Nem is vettem észre. Milyen ez a perec?

PERECES: Ez már állami.

(t.)

Igazgatósági ülés a fegyverkezési trösztnél

Toncz Tibor rajza

– Engem csak az idegesít, hogy nem lehet rágyújtani!

borsszem

Dr. Henry Milson amerikai tudós a hajszálnál is vékonyabb ruhafonalat állított elő — acélból. A fémruha állítólag elég puha, hőálló és strapabíró.

Kíváncsi volnék, ha mégis elszakadna egy ilyen acélöltöny, vajon meg lehet-e hegeszteni, vagy érdemesebb beolvasztani és újraönteni az egészet?

(k)

Új gond a falun

Szegő Gizi rajza

– Maguknál is volt fagykár?

– Volt bizony! Valami baj van a hűtőszekrényünkkel, és megromlott benne az étel...

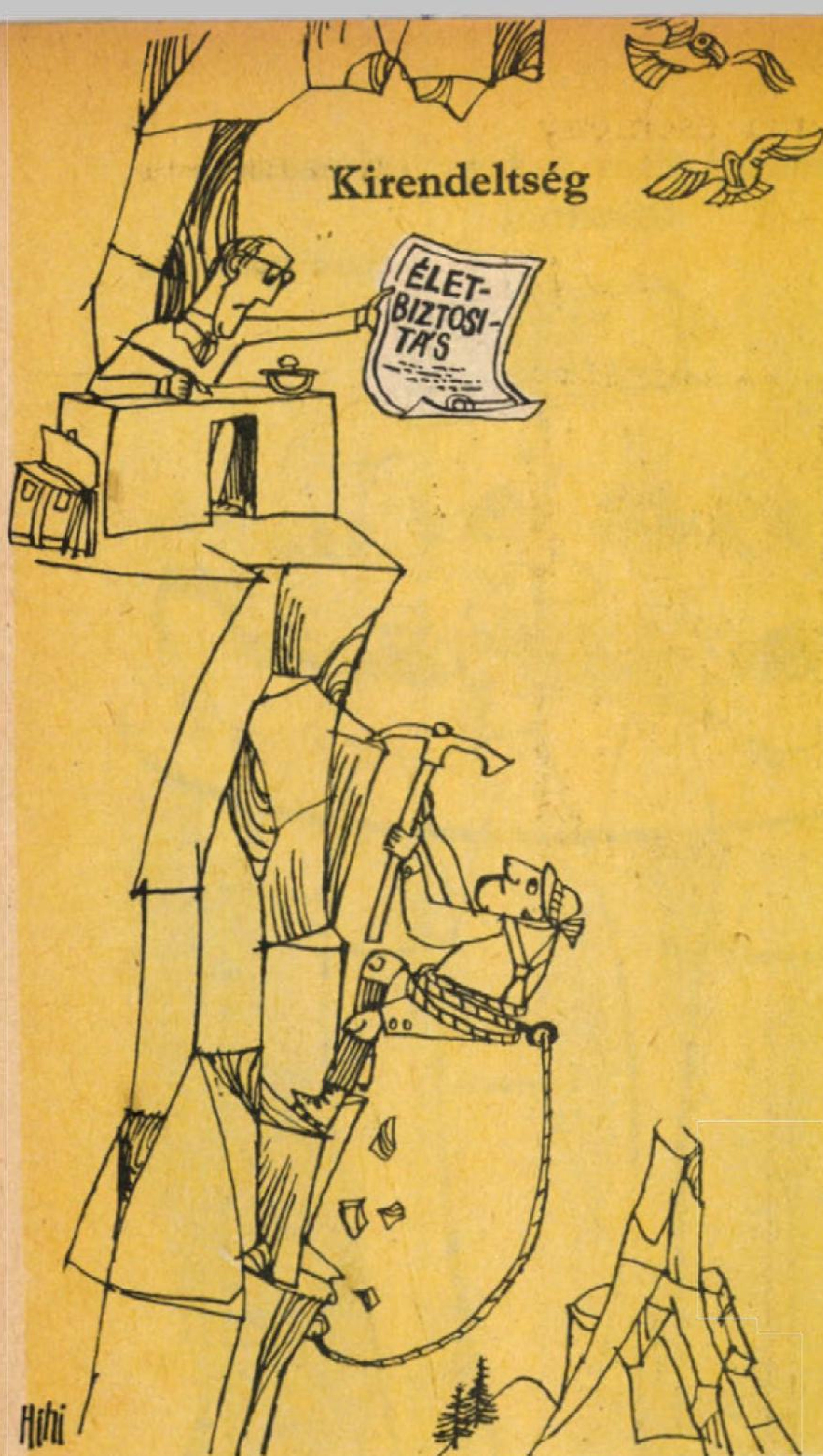
Figyelmeztető tábla

Pusztai Pál rajza

– Pirike, most vigyázzon a szoknyájára!!

Kirendeltség

Nyári időszámítás

– Istenem, hogy szalad az idő! Már csak húsz forint a paradicsom kilója!

BARÁTSÁGTALAN ARCOT VÁGOK

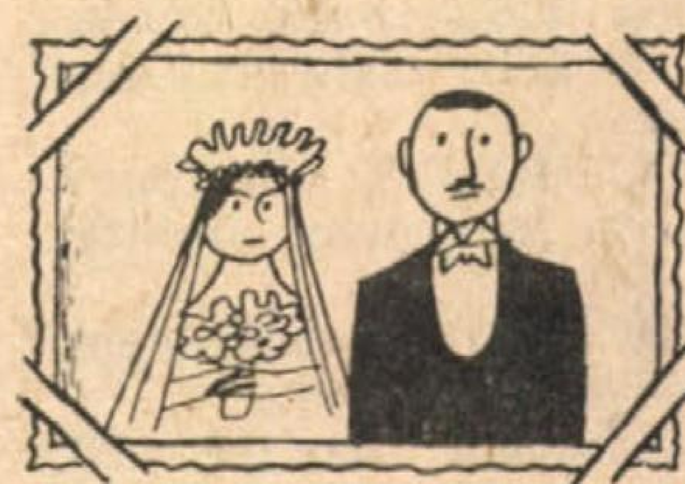
A boldog apánál véletlenül mindig „éppen nála" van a gyönyörű, okos gyermek fényképe, és kénytelenek vagyunk elragadtatva nézegetni, miközben elmegy a villamosunk, kihűl a feketénk, vagy másirányú érdeklődést kezd az a bizonyos hölgy, akivel megvolt már a kapcsolatunk, ott, a harmadik asztalnál.

De nemcsak a gyerekképek teszik elszánt fényképészet-ellenessé az embert. A felnőtt-képek is. Az utóbbiakkal kapcsolatban dühösen állapítjuk meg, hogy a fényképezés az egyéni öncélúság eszköze. Mert az még elviselhető, hogy barátunk rajta legyen egy képen hatvanezredmagával a Népstadionban, amint a levegőbe dobja a kalapját egy Fradi-gól után, de az már kibírhatatlan, hogy egyedül üljön a Szfinx lábánál Egyiptomban.

A fényképek ugyanis csupa nagyszerű dolgot örökítenek meg, mint például barátunk a trambulinon, ugrás előtt, vagy az a felejthetetlen pillanat, amikor hősünk hanyag mozdulattal egy autó sárhányójára teszi a lábát. Az se baj, ha nem saját az autó. Fő a póz és az autó. Vagyis a fényképezőgép a hiúság és a vágyálom szolgálatába került, a bölcsőtől a sírig. Igen, a sírig, ezt bizonyítják a Rudi bácsi temetéséről készült felvételek, amelyeket Olga néni azzal a megjegyzéssel mutogat a gyanútlan látogatóknak, hogy olyan temetése volt Rudi bácsinak, mint Fedák Sárinak. De ha nem a hiúságot szolgálja a fényképezés, akkor miért nem fotografáltatja le magát senki foghúzás után?

Pesten csak időszakonként söpör végig a fénykép-áradat, mint az influenza. Nyáron, a fürdőidény alatt és télen, a téli sportok idején. De néha kegyes a természet, bunda kell a strandokon és elmarad a hó. Vidéken azonban nincs holtszezon, s ritkán menekül meg az ember a családi album elől, amelyet rendszerint ebéd után szolgálnak fel. Azonkívül, hogy egy ilyen házi múzeum átsegíti a társalgást az ünnepi aktusig, tanulságos és vicces is. Mulatságos, mert elárulja — a fentebb említettek szerint — hogy Micike szendesége mögött revüszínésznői ambíciók lappanganak, Zsiga bácsi pedig valójában Napóleon. És mosolyogni kell, ahogy ül és áll a család, ahogy „helyezkedik" a fényképezéshez. Nem látni egyetlen természetes arcot. Magától-értetődően csak a kutyák és a libák néznek a lencsébe. Tanulságos pedig abból a szempontból egy ilyen album, hogy pontosan megállapítható belőle egy szerelem görbéje. Legutóbb például Liliék szerelmének alakulását figyeltem meg az albumban.

Az első képen egy virágzó or-

gonabokorból dugták ki a fejüket, a második balatoni strandkép, majd a templom előtt látni őket, menyasszonyi és vőlegényi díszben. Aztán jött a felvételek sorozata a nászútról, később majálison vannak, nagy társaságban, még később: egyéb társasági képek következtek. Először az tűnt fel, hogy az utóbbi képeken már nincsenek egyedül, aztán ismerősként vettem észre egy állandóan szereplő szőke fiatalembert.

— Ki ez? — kérdeztem.

— Egy barátunk — felelte Lili.

Amikor jelentették, hogy asztalhoz ülhetünk, akkor érkeztem ahhoz a képhez, amelyen Lili és a szőke fiatalember egy virágzó orgonabokorból dugják ki a fejüket.

Fendrik Ferenc

Jucika és a hangszóró divat

Pusztai Pál rajza

REZEDA MIHÁLY VÁLLALÁSA

A gyárban mindenki ismerte öreg Rezedát. És nemcsak óriási harcsabajusza tette híressé, hanem sokkal lényegesebb volt ennél az, hogy egy időben nem volt olyan negyedéves vagy akármilyen értékelése a termelésnek, amikor Rezeda Mihály neve ne az elsők közé került volna. De még a faliújságra is!

Igaz a faliújságot kevesen olvasták, pedig — amikor nem látták — jó vastagon alá is húzogatta a nevét piros ceruzával. Ettől függetlenül, ismerte mindenki, és értekezleteken gyakorta példaként emlegették.

Rezeda Mihály jó munkája tehát közismert tény volt, s különösen az egyes alkalmakra történő vállalásaival jeleskedett. Öreg Rezeda ilyen-

kor nagy kedvvel és lendülettel vállalt, és bizonyosnak kell lenni, hogy még nagyobb kedvvel és lendülettel dolgozott, mert vállalásával egyetlen egyszer sem maradt szégyenben: teljesítette, sőt minden alkalommal túl is teljesítette a tervet.

Rezeda vállalt és teljesített, vállalt és teljesített, később pedig már nem is vállalt, csak teljesített — ezt egy elméskedő munkatársa mondta egyszer az öregről. Ám az elméskedés nem is járt nagyon messze az igazságtól, amint már kiderült. Rezeda Mihály azóta leszedte otthon a falakról a régi dicsérő és elismerő okleveleket; mérgében felvitte mind a padlásra, hadd porosodjanak, vagy akár az egerek is megehetik!

A fényes Rezeda név akkor vesztette el csillogását, amikor legutóbb megint felajánlásokat tettek a gyárban, s Rezeda Mihály az elsők közt vállalta: társadalmi munkában elvégzi egy ablak beüvegezését, 250 munkaóra és 800 forint értékben.

A baj — mármint Rezeda Mihály baja — úgy kezdődött, hogy nemrégiben új műszaki vezetőt helyeztek a gyárba, aki rögtön a vállalások felülvizsgálásával kezdte meg működését. Csak csóválta a fejét, amikor az ablakhoz, a 250 munkaórához és a 800 forinthoz ért a lajstromban. Azonnal indult, hogy utánanézzen a dolognak. Éppen akkor ért az üzem csendes, elhagyatott sarkába, amikor az öreg egy féltéglával betörte az ablakot.

Később az is kiderült, hogy Rezeda Mihály mindig ennek az ablaknak az üvegezését vállalta. Először tényleg törött volt, és ő megjavította, sőt használt anyag megtakarítást is ért el, később azonban önmaga gondoskodott vállalása teljesítésének előfeltételéről.

Így került Rezeda Mihály neve mellé — a vállalását teljesítette elnevezésű rubrikába írták: — „Társadalmi tulajdon rongálásáért ekkor és ekkor levonva 50 forint".

Virányi Pál

Bonni zenei esemény

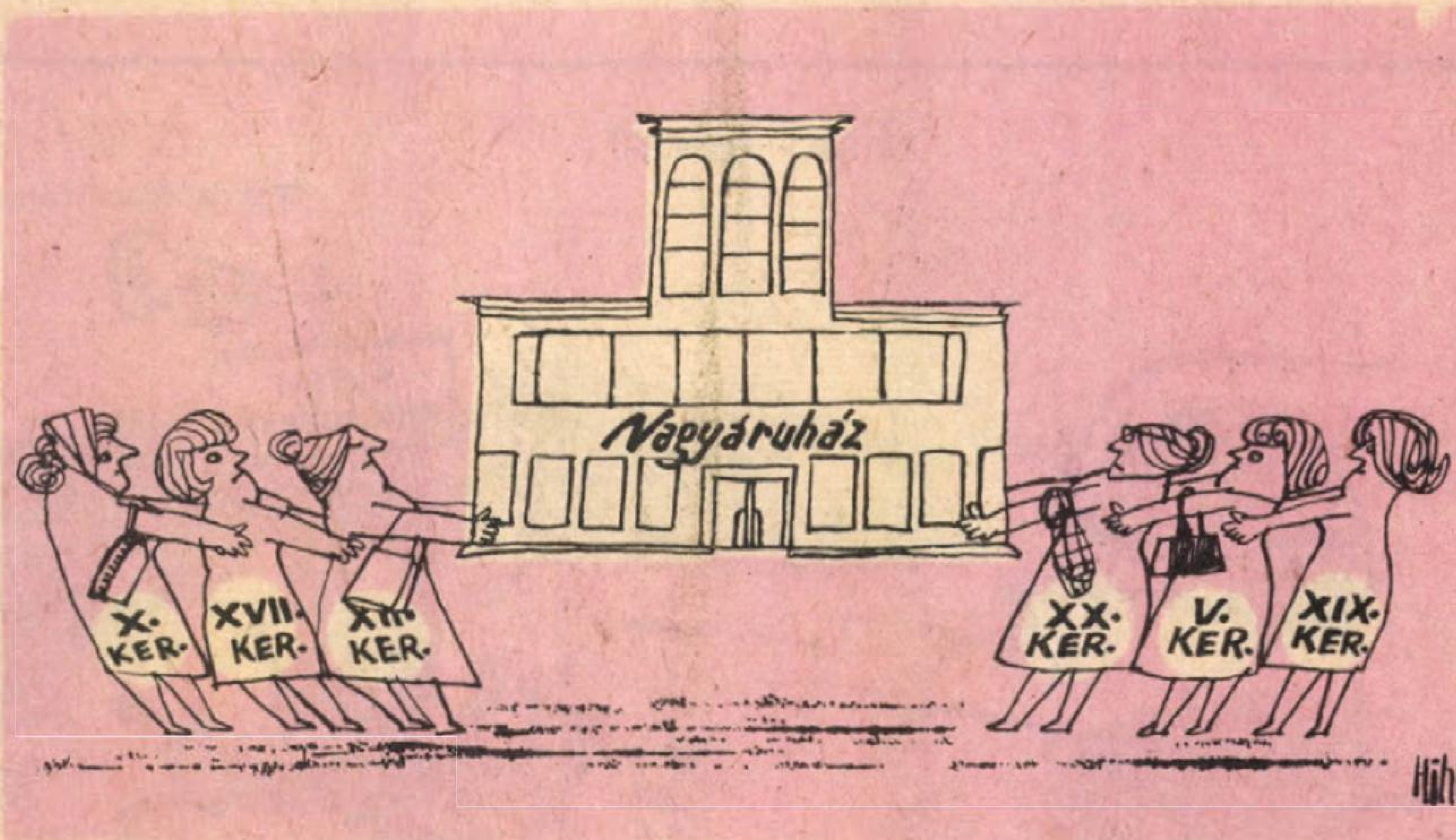
Toncz Tibor rajza

Adenauernak újra megjött a hangja...

Új embléma-terv

Hegedűs István rajza

Hol legyen a Nagyáruház?

A LÁZADÓ IFJÚ

Szenvedélyesen érdekel a mai fiatalság. Nem tartok azokkal, akik elítélik a mai fiatalokat, megfeledkezve a tegnapi és a tegnapelőtti fiatalokról. Véleményem szerint az öregedés első jele nem a derékfájás, hanem a fiatalok iránti megnemértés, ellenszenv. Jómagam szeretettel figyelem a lendületes, energiától duzzadó, a megkövesedett sablonokat felrúgó fiatalságot.

El is határoztam, hogy regényt írok egy igazi mai lázadó fiatalról. Ehhez természetesen meg kell keresni az életben a regényhőst, akiről megmintázhatom művem főalakját. Kihez máshoz fordulhattam volna, mint egy mai fiatalhoz, a most érettségiző szomszéd Pistához, s tőle kérdeztem meg, nem ismer-e egy igazi lázadó fiatalt, aki irtózik a poros szokásoktól, megveti a konvenciókat, szóval nem afféle szürke átlagember.

Pista gondolkozott, aztán hirtelen felélénkült az arca.

— A Sanyi! — kiáltotta. — Hát az egy anarchista pók.

Ez az én esetem, gondoltam, s alaposan kifaggattam a fiút. Pista szép sorjában elmondta, hogy milyen megdöbbentő tulajdonságai vannak ennek a különc forradalmárnak:

— Kezdem azzal, hogy nem úgy

öltözködik, mint más. Neki nem jó az, ami másnak jó, mindig valami extra kell neki, hogy kiváljon a többi közül. Neki például nem jó a csőnadrág, feltűnően bő nadrágban, hosszú zakóban jár, de hiába figyelmeztetik. hogy ne keresse mindenáron a feltűnést, benőhetne már a feje lágya, ő nem törődik a tanácsokkal, fütyül rájuk. Fekete inget fel nem venne, azt mondja, elavult, inkább világos puplin ingben jár, nyakkendőt hord, még hozzá egyszínűt, persze, mert az a feltűnő.

— Én igazán nem vagyok konzervatív — folytatta —, de én is összecsaptam a kezemet, amikor meglát-tam a Sanyit egyszer széles tompaorrú cipőben és mintanélküli zokniban. Hogy mindenki utánanéz, azzal nem törődik. Sőt még kihívóan belenéz azoknak a felháborodott fiataloknak az arcába, akiknek eláll a lélegzetük, amikor meglátják a Sanyi eredetieskedő hajviseletét. Direkt kifésüli a haját a homlokából, sőt ha nagyon elvadult kedvé-

ben van, akkor el is választja és simára fésüli. Beszélni nem lehet neki, csak a saját feje után megy. Hosszú esőköpenyt hord, az övet tüntetően otthon hagyja, esküszöm, mintha meztelen lenne.

— És hogy beszél... az halálos! A pókra azt mondja, ember, a piára azt, hogy ital. Neki nem jó szó az, hogy ürge, mert ő különc, ő nem hajlandó úgy beszélni, mint más, még ki is gúnyol minket, akik tiszteljük a bevált szókincset és nem akarunk mindenáron újítani. Csörögni, vagy ahogyan ő mondja, táncolni sem úgy csörög, mint a vele egykorúak, neki semmi sem jó. Lenézi a rokit, a twisztet, neki olyan extra táncok kellenek, mint a valcer és a palotás. Szegény Presleyről is miket mondott! Mintha azt, aki még mindig rokit énekel, már múzeumba kellene tenni. Operába jár, mert neki a dzsesszparádé derogál.

Megdöbbenve, izgatottan hallgattam ezt a beszámolót. Biztos, hogy megírom, mert izgat az eredeti, a szokatlan, a hajmeresztő. Csak az a kérdés, hogy elhiszik-e!

Feleki László

A MINAP

kétnapos orvosi ankét zajlott le Budapesten az alkohol pusztító hatásáról és a gyógyítás haladásáról. Örömmel vehetjük tudomásul, hogy fővárosunkban ma már két ambulancia működik, amelyek ez ideig több mint hatezer beteget részesítettek a legkorszerűbb gyógymóddal hatékony kezelésben és a betegek fele tartósan meggyógyult. És e sorok olvastán lelki szemeim képernyőjén menten családok százainak, ezreinek élete jelenedik meg, amint a megtévedt családfő az ocsmány szenvedély posványából szárazra evickélve szeretteit keblére öleli, és görcsös meakulpával ismét a tisztes apák életútját választja. Lelkem minden hevületével hiszek a további sikerekben, mert ennyi nemes antialkoholista szív nem doboghat sokáig hiába, és derék orvosaink tisztes buzgalmát előbb-utóbb kellő sikernek kell koronáznia.

De mielőtt a mozgalom országos arányúvá terebélyesednék, néhány jótanácsom megszívlelését kell az illetékesek figyelmébe ajánlanom. Rádiónk és tévénk műsorszerkesztőit mindenképpen meg kellene győznünk az alkoholizmus réme elleni küzdelem üdvös voltáról. Ugyanis valahogy hiányzik az okvetlen szükséges kooperáció: az illetékesek sajnos annyifelé húznak, ahányan vannak. Egyik fórum filippikákat dörög az alkoholizmus ellen, amikor a másik egyazon pillanatban a részegséget, a különféle „isteni nedűket" glorifikálja. Kabos, Kazal és még jónéhány kiváló színészünk olyan kedves, szívrabló fickóként jelenítik meg a részeg embert, hogy szinte a hittérítők szuggesztivitásával édesgetnek nőt, férfiút, öreget és fiatalt az alkohol élvezetének útjára. Egyik oldalon filippika, másik oldalon toborzó.

Modern korhoz – modern gyógyszer és gyógymód! Helyes volna, ha a közönséget arról igyekeznénk meggyőzni, hogy a műsorok kezdete előtt megfelelő dózis Antabust szedjen. Ez ugyanis az alkohol iránti undortkeltés terápiás gyógyszere, amely más szerekkel kombinálva is javallható. A közönség ily módon nemcsak az alkohol kísértésével, hanem a műsor nem kimondottan gyöngyszemeivel szemben is immunizálhatná magát. És ez nem is kis dolog.

Vincze Oszkár

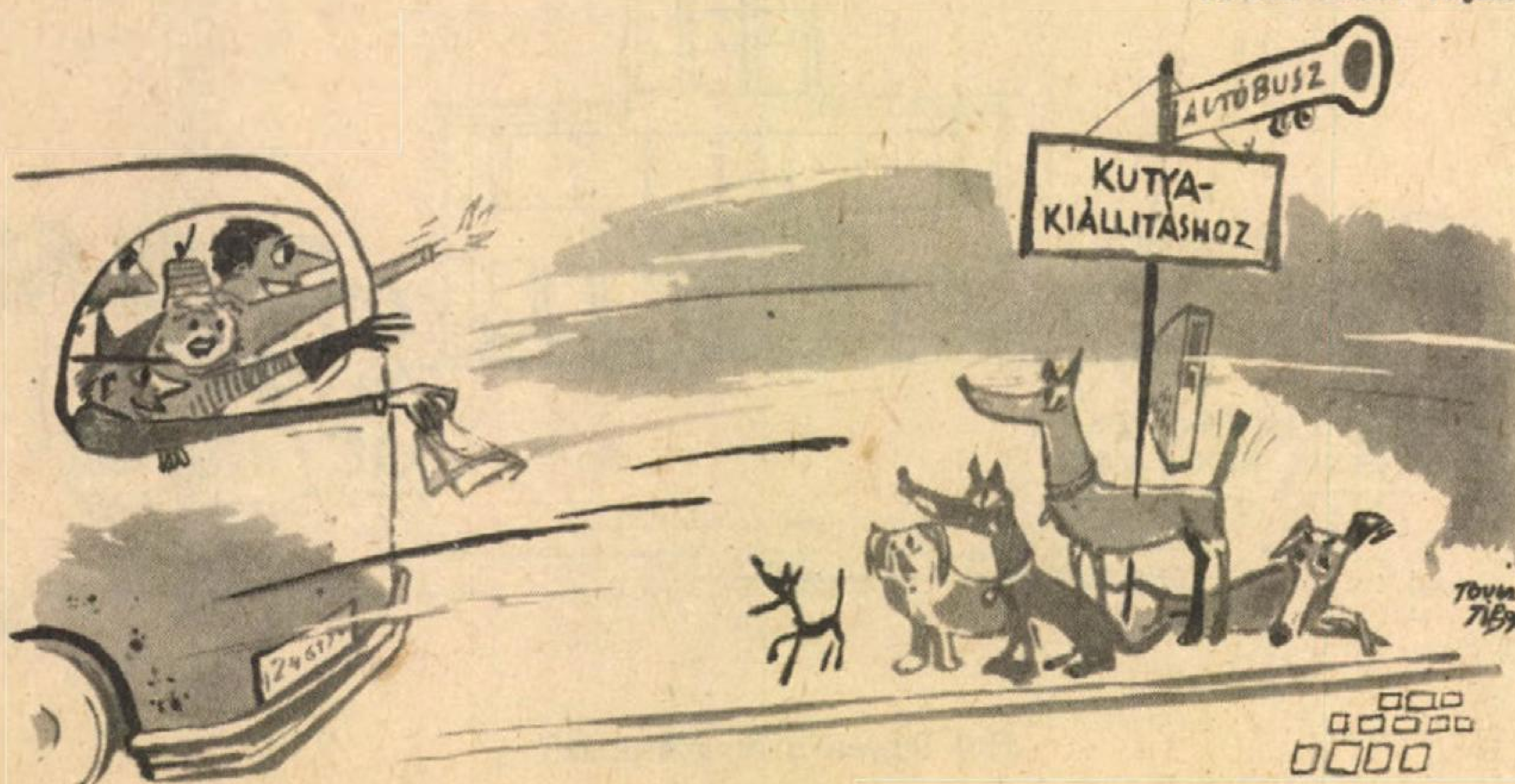

Nem közölhető kéziratot küldtek :

R. György, Bp. VII., Wesselényi u. — P. János, Baktalórántháza, — S. Lajos, Bp. VI., Délibáb u. — Sz. Gyula, Bp. VII., Majakovszkij u. — Gy. István, Bp. XIII., Béke tér, — P. László, Bp. XIII., Sziget u. — K. József, Bp. XIII., Krúdy u. — G. Mihály, Pécs, — R. Mihály, Szeged, — P. Endre, Domasa, C. S. R. — T. Vince, Bp. XXI., Kiss J. u. — H. Izabella, Csurgó, — „M M.", Bp. II., Esperes u. — M. Sándor, Szolnok, — P. Pál, Bp. VIII., Makarenko u. — N. Lajos, Tiszaszalka, — U. Ferenc, Budaőrs, — J. Péter, Bp. XII., Kiss J. altb. u. — R. József, Nagykőrös, — K. László, Balatonszállás, — S. Klári, Bp. XIV., Ilka u. — Sz. Zoltán, Bp. XX., Dózsa Gy. u. — K. Ferenc, Bp. IX., Liliom u. — L. Ilona Bp. I., Mészáros u. — N. László, Miskolc.

Fájó búcsú

Toncz Tibor rajza

J. ALEKSZEJEV:

A FOGORVOSNÁL

Ha sorbanállásról van szó, a fogorvosnál senki sem akar az első lenni. Komor csend uralkodik.

Jelen esetben nem hosszú a sor. Az ajtó előtt egy kisírt szemű hajadon áll. Balra tőle egy kiküldetésben járó ember, kezében tömött aktatáska. Micisapka, csizma. Utánuk két termetes asszonyság, végül egy siheder narancssárga zakóban, és egy kis, egérszürke nyugdíjas.

A nyomasztó csendbe belehasít egy hang: „Ki következik?" Tulajdonosa egy majdnem kétméteres fiatalember.

A kiküldetésben járó hivatalnok komoran intett aktatáskája csücskével a szundikáló nyugdíjas felé. A fiatalember bánatos szemmel tekintett végig a fogfájósok során, leült, nagyot sóhajtott, és imigyen kezdett beszélni, anélkül, hogy valakire ránézett volna:

— A tudomány mérföldes léptekkel száguld előre. Rakétán eljutottunk a Holdig. Itt pedig mi történik? Én mondom, nem haladtunk túl a pattintott kőfejsze korán. A doktor megragadja a harapófogót... Kr-r-rah! A fog persze kettétörik. Azután fogja azt a speciális, aranyos kis vésőt, az anyját neki, és elkezdi ütögetni a kalapácscsal... Kip-kop, kip-kop! Kikaparja a maradékot, majd mosolyogva mondja:

„Pardon, tévedtem, ez egészséges fog volt!"

A kisírt szemű kislány felállt és az arcát két kezébe fogva, mint egy holdkóros, indult a kijárat felé.

— De ez még kismiska! — folytatta koromsötét hangnemben a fiatalember. — Hanem az injekció, kérem! Markukba fognak egy ekkora, marha nagy tűt és durr bele az ember ínyébe.

A két nehézsúlyú hölgy egymásra tekintett s mindketten elindultak a kijárat irányában.

— Mindez még semmi — beszélt tovább az inkvizitor, s közben kárörvendő szemmel kísérte a távozó hölgyeket. — Hanem a fúrógép! Vzs-zs-zs-vzs! Ez már a csimborasszó! Mintha száz ördög horgászna az agyvelődben irtózatos horgokkal!

A narancssárga zakó tulajdonosának fején a mulatságos kis hajsörte könnyedén megrezdült. A homlokán hideg verejtékcseppek gyöngyöztek. Kisvártatva felállt és a kijárat felé iramodott.

A fiatalember mosolyogva folytatta:

— Bizony... Az ember kiheveri a fúrógépet vala-

hogy, és azt hiszi, hogy már vége a dolognak. Fityfenét. Utána fáj és sajog a többi! Egy kigyógyul, utána megfájdul öt.

A nyugdíjas szárazon nyekeregve nevetett. A kiküldetésben járó hivatalnok fenyegető tekintetét belefúrta az öreg arcába, felugrott és kirohant.

— Te min nevetsz, öregapám? — csodálkozott a fiatalember.

— Hogy is mondjam csak, édes öcsém... Nekem már nincs egyetlen fogam sem, csak tévedésből kerültem ebbe a libasorba. A gégészetre kell mennem... Persze, az én koromban még fájdalom nélkül húzták fogat. Spárgát kötöttek a beteg fogra, a spárga másik végét az ágy lábához kötötték, aztán parazsat dugtak az ember orra alá. Ugrott is a paciens, mintha puskából lőtték volna ki! No, most megyek, és megkeresem a gégészetet. Viszontlátásra!...

A fiatalember egyedül maradt és győzelmi indulót fütyürészett. Kisvártatva a fogorvos kikiáltott:

— A következőt!

A fiatalember bánatosan körülnézett, hangosan felsóhajtott, aztán elindult a rendelő ajtaja felé, de ott a lába inogni kezdett.

Midőn a fogorvos kinézett az előszobába, már nem volt ott senki...

Oroszból fordította: Pogonyi Antal

A lázító

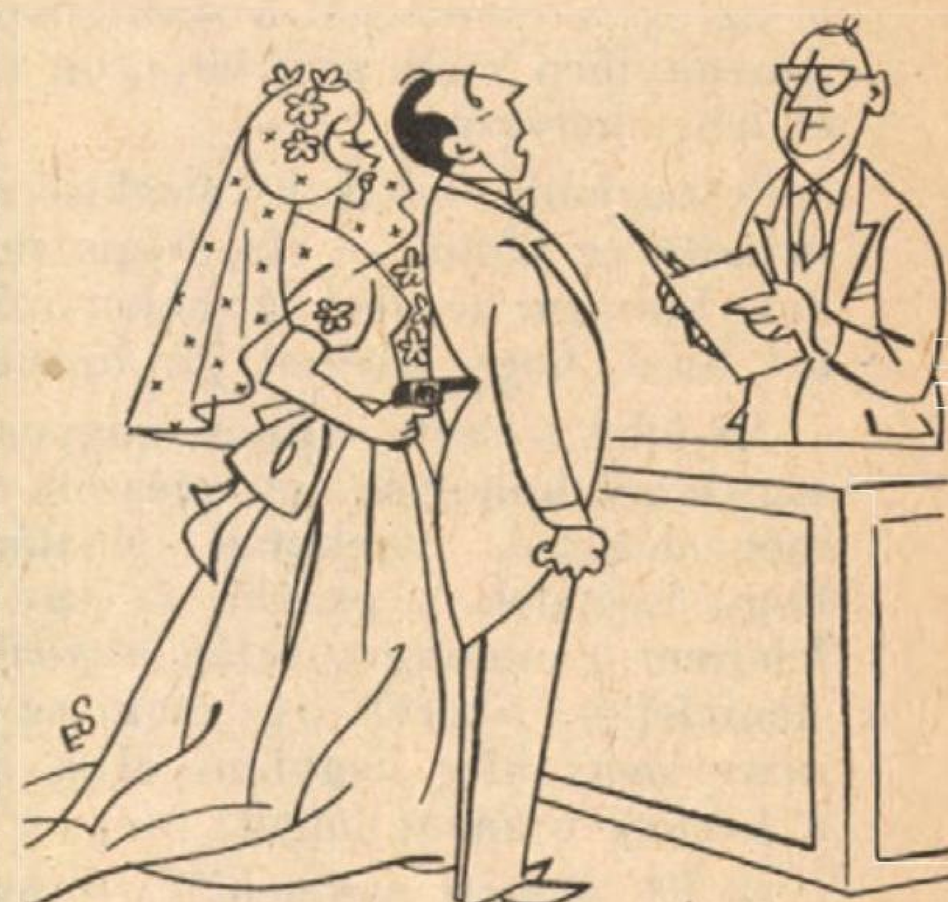

– Ti, munkaadók, miért nem sztrájkoltok egyszer?

Anyakönyvvezető előtt

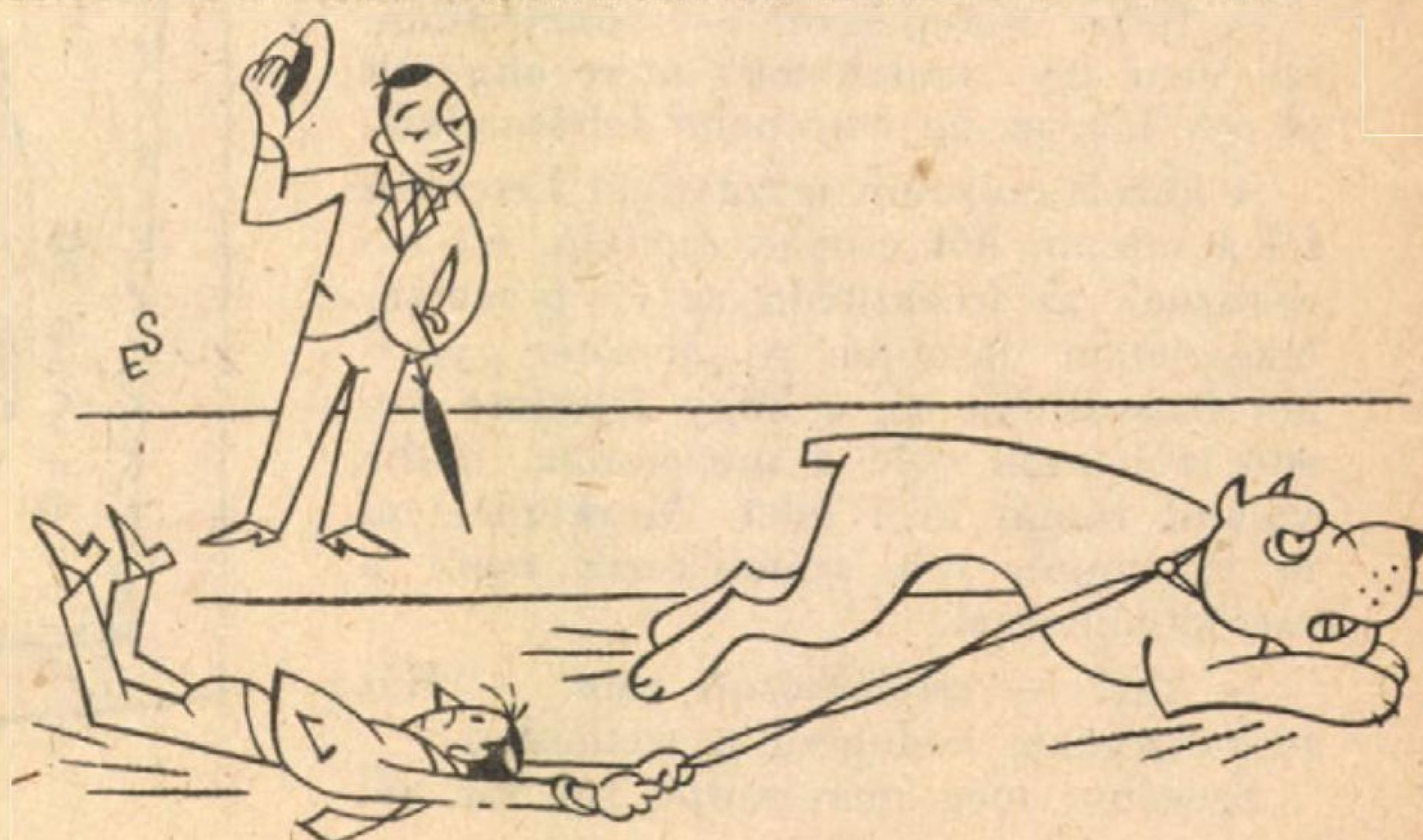
Prágai vendégművészünk

Eugen Seycek rajzai

– Igen!

Kutyabarát

– Jó reggelt, Kovács kartárs! Sétáltatja a kutyust?

MITÉVŐ LEGYEK?

A tálca leesett, és ami rajta volt: tányér, pohár, sótartó — ripityára tört.

Gondos háziasszony vagyok: szépen összesepertem a cserepeket, s mentem a házi szeméttárolóhoz, hogy majd bedobom, ám a házfelügyelő rajtakapott.

— Nem szabad! — fenyegetett meg. — Üveget, porcelánt, cserepet, szénport, rossz edényt, faltörmeléket, kormot, falevelet a szemétbe dobni szigorúan tilos. Erre rendelet van!...

Arra viszont nincs rendelet, még javaslat sem, hogy ha a szemétbe nem, hát hová kerüljön a felsorolt hulladékok, miegyebek kollekciója!

— Tán lenyeljem? — kérdeztem ingerülten.

A házfelügyelő vállat vont, ezzel is jelezvén, hogy nem kíván beleszólni a lakók magánügyeibe.

Mégsem nyeltem le a cserepeket.

Nem vagyok az az ember, aki mindent lenyel...

Egy-két pohár talán még lecsúszna, de egy egész pohár- és tányérszervizt, sótartóval együtt mégsem ereszthetek le a torkomon.

Ám akkor mi a tennivaló? Hova a cserepekkel?

Valaki azt tanácsolta, csomagoljak be minden egyes szilánkot vastagon vattába, hogy ne csörömpöljön, és lopakodjak le az egész csomaggal a szeméttárolóhoz. Amennyiben senki sem látja, ott ügyesen el lehet helyezni.

— Legjobb éjfélkor megkísérelni — mondta az illető. — Ha mégis rajtakapnak, huhogni kezdesz, és akkor mindenki azt hiszi, hogy kísértet jár az udvaron.

Az ötlet tetszett. Sajnos, nagyon tehetségtelenül huhogok, így mégsem tudtam megvalósítani. Ezekután elhatároztam, hogy lesétálok a parkba és egy padon felejtem a csomagot, aztán iszkiri! A padonfelejtés sikerült is, csak az iszkiri nem, mert alig hagytam el a sétányt, a kertész utánam loholt.

— El tetszett veszteni!! — nyújtotta felém a csomagot, és látszott rajta, hogy számít a becsületes megtalálónak járó jutalomra.

Mit tehettem egyebet? Szégyenkezve elsompolyogtam. Ám még aznap este visszatértem egy ásóval, és a játszótér szélén, amúgy doboz nélkül, eltemettem a szervizek földi maradványait.

— Béke cserepeikre! — sóhajtottam. De nem így rendeltetett, mert alig telt el egy hét, az én cserepeim feltámadtak.

A közeli múzeum igazgatóját kerestem fel a minap, hát csodák csodája, ott sorakoznak az íróasztalán az én porcelánétkészletem darabjai. A játszótér gyerekei bányászták ki, s hogy felszínre került, rohantak vele a múzeumba, hátha valami római kori lelet. Megkérdeztem az igazgatót, mit szándékozik tenni a cseréphalmazzal.

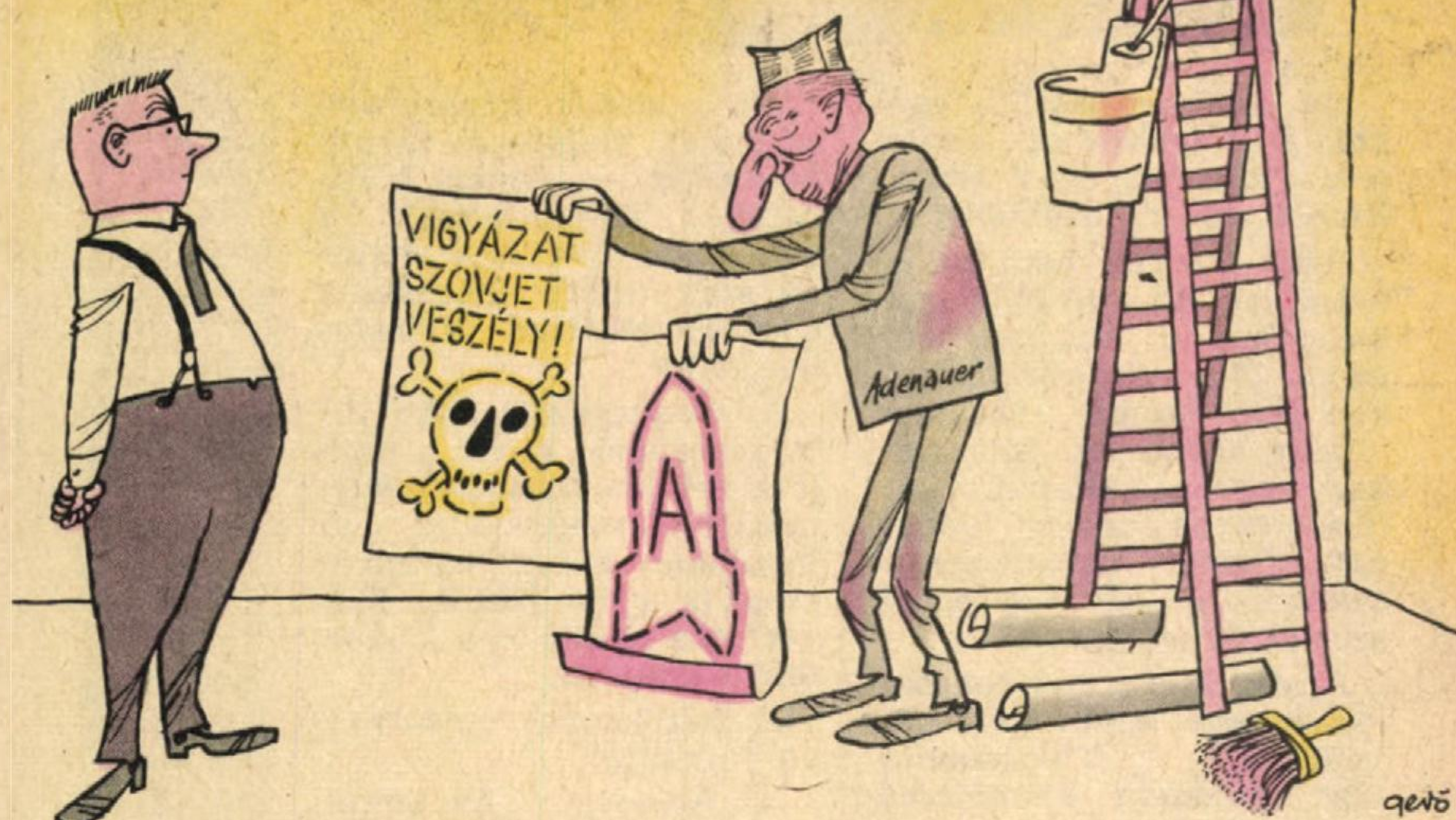
— Mit? — csodálkozott rám. — Hát természetesen bedobom a szemétbe.

Szegény, még nem tudja, mi vár rá!

Kun Erzsébet

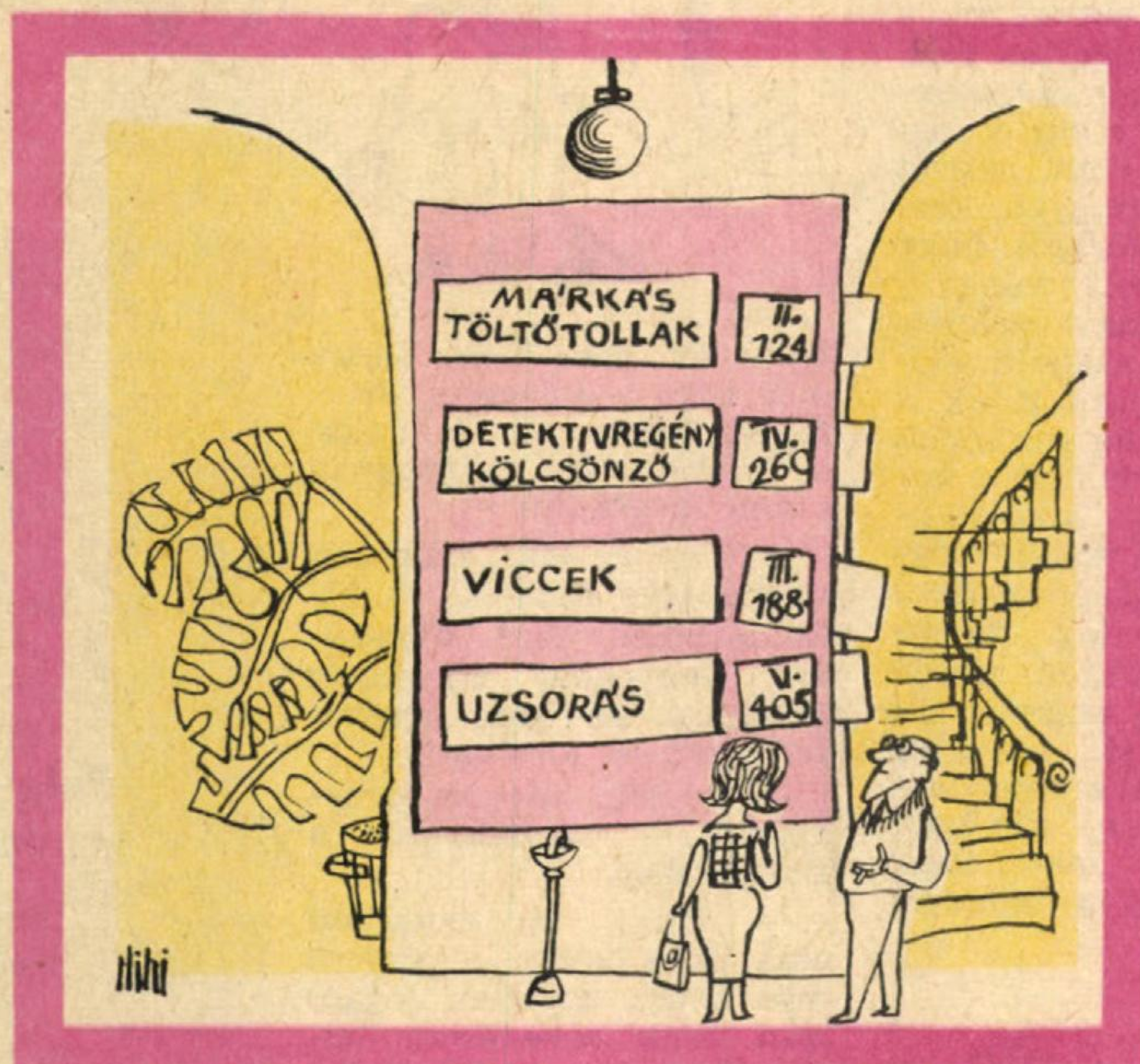
A mázoló utóda

Gerő Sándor rajza

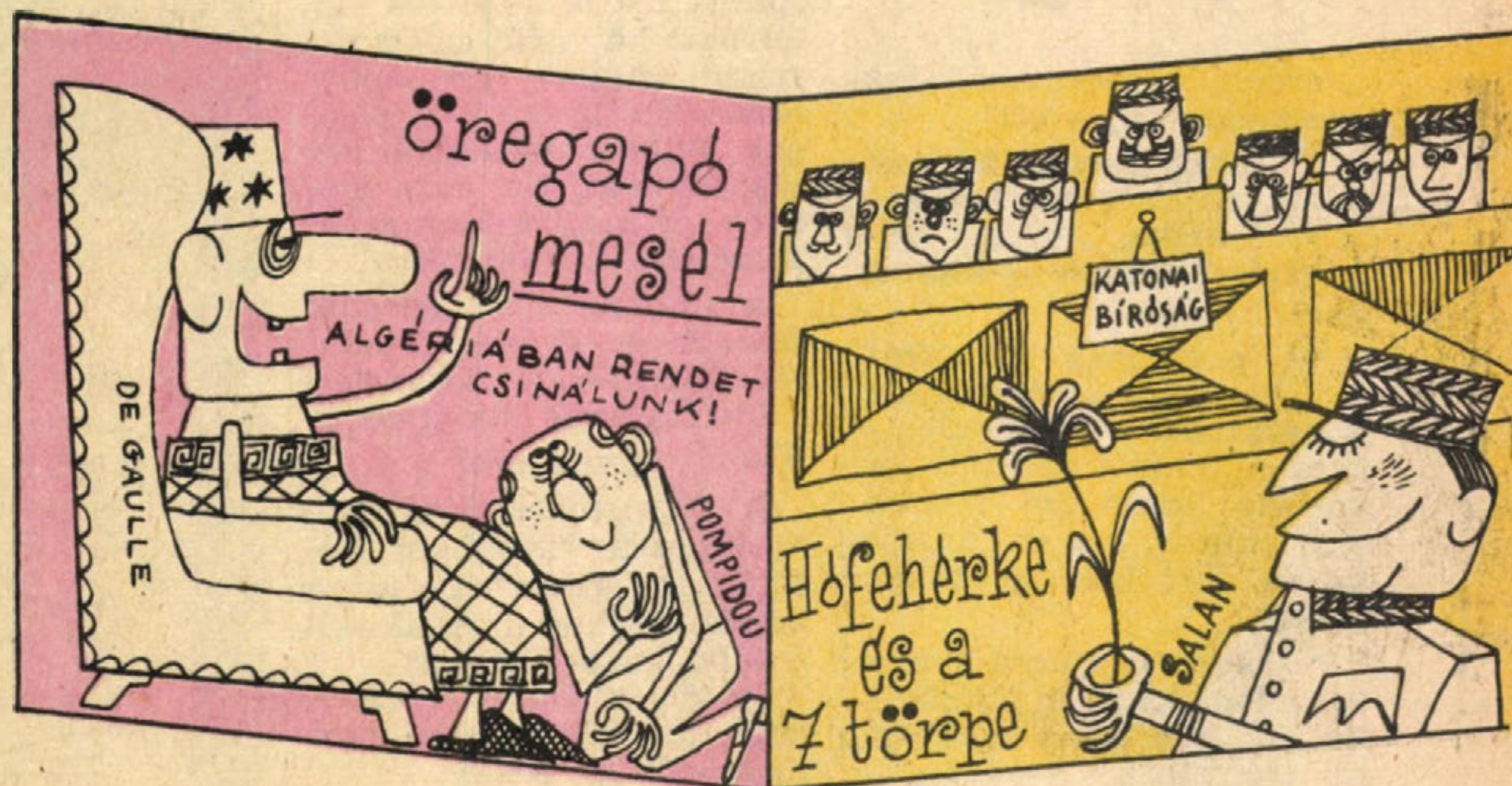

Adenauer: Tessék választani, melyiket fessem a falra?!

Vállalati útmutató

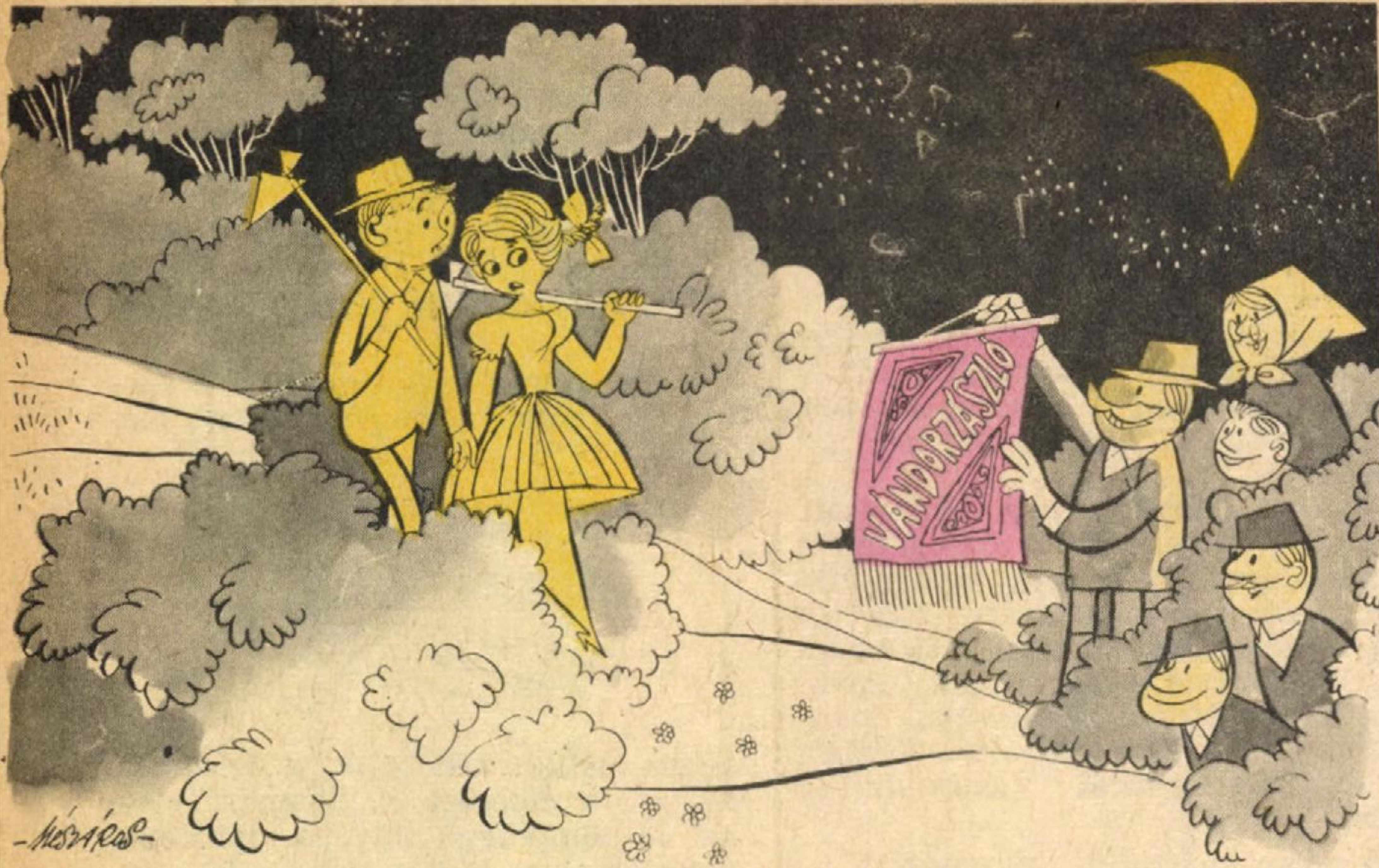

ALGÉRIAI

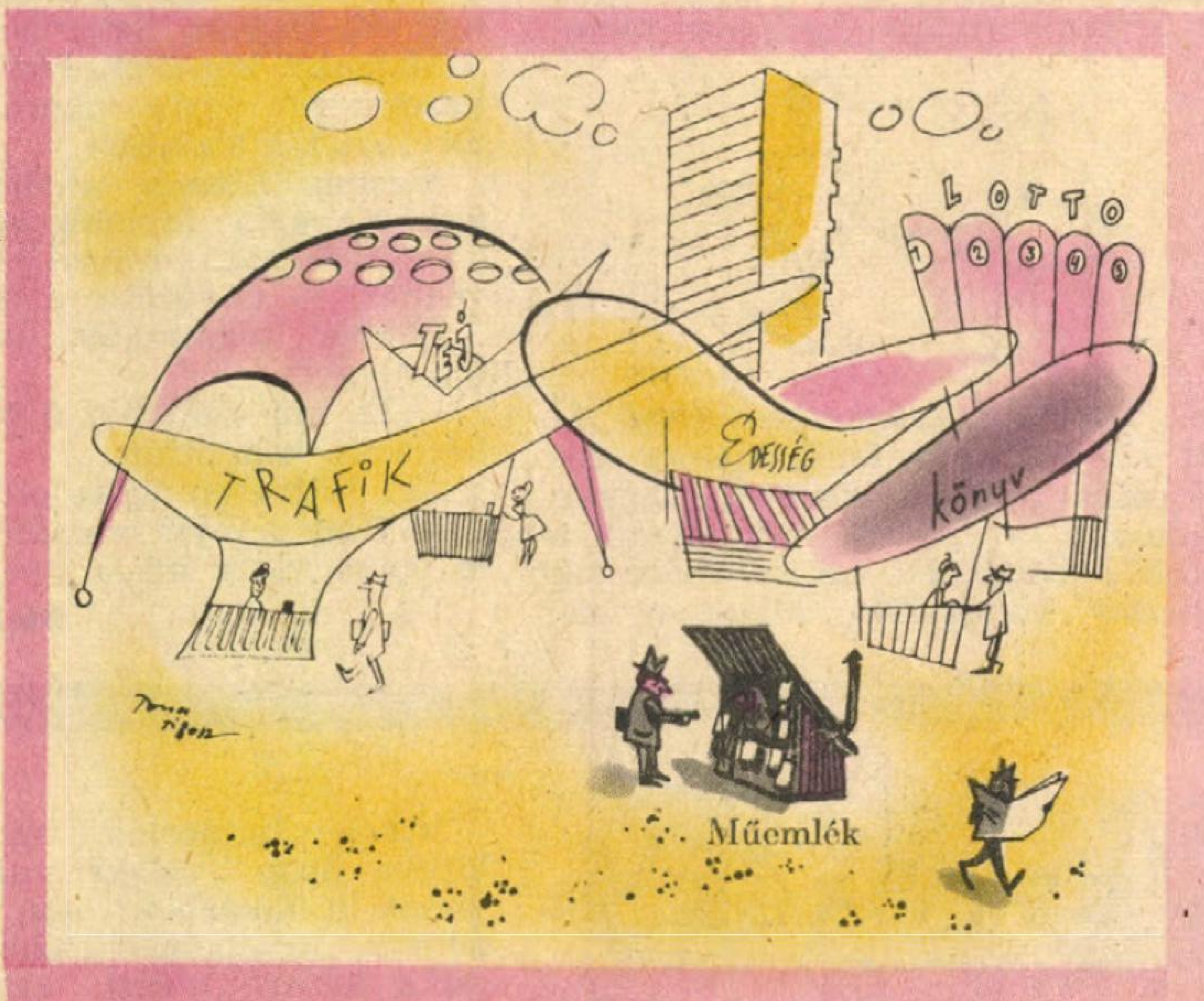
Szorgalmas fiatalok

Mészáros András rajza

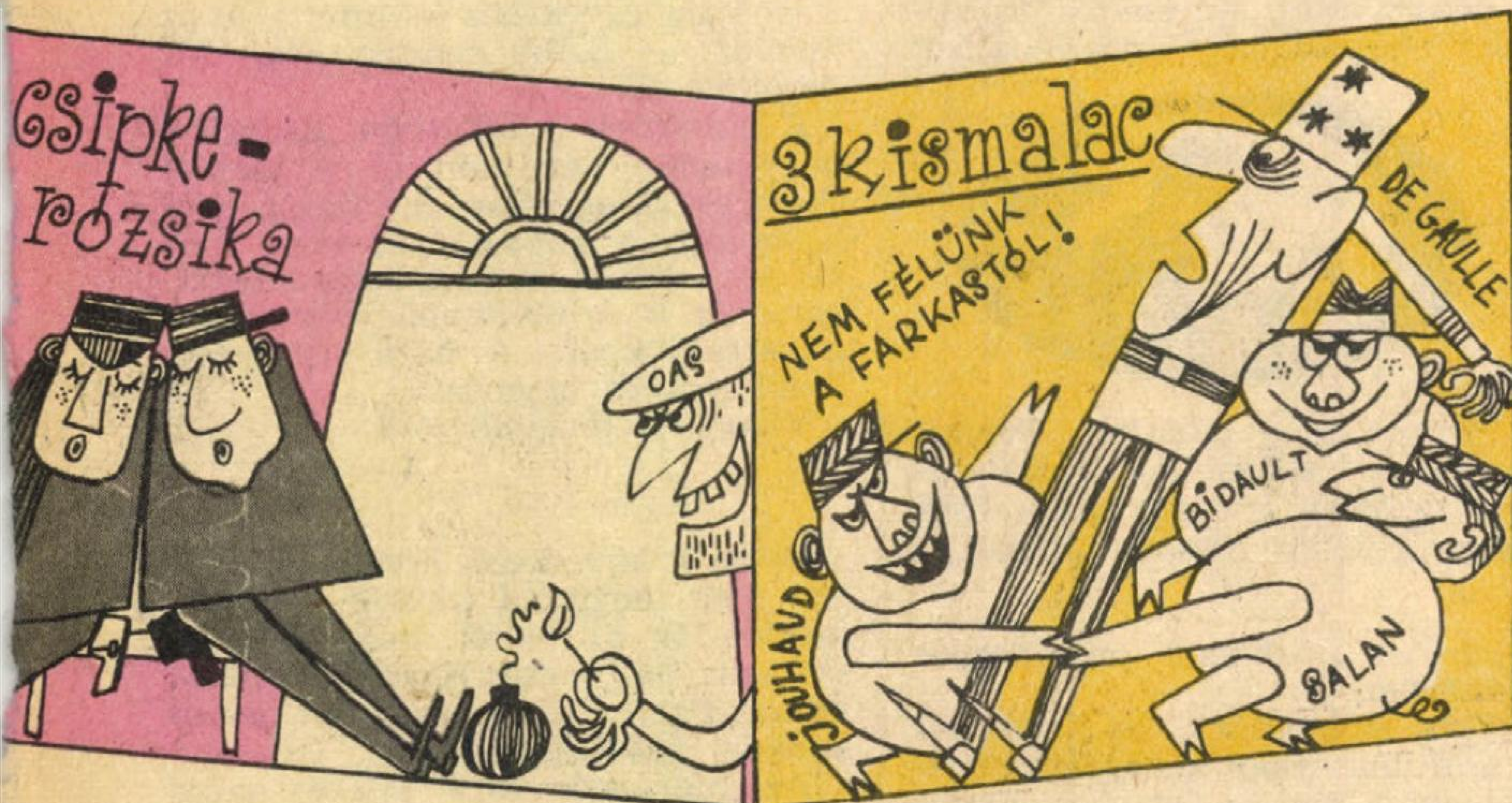

– Látom, ti megértettétek, hogy a téeszben nem elég a nyolcórás munkaidő . . .

Modern pavilonok

KÉPESKÖNYV

Fülöp György rajza

SOKOLDALÚ NEVELÉS

– Nagyon jól tudod, szívem, hogy a gyereknevelés dolgában nem tűrök ellentmondást. Igen komoly apai felelősséget érzek a fiam sorsáért, jövőjéért. Azt akarom, hogy sokoldalú, képzett, modern műveltségű és gondolkodású ember legyen.

– A szándék szép, csak . . .

– Semmi csak! Elismerem én, hogy sok a dolga a gyereknek de miről mondjak le? A zongoráról talán? Na nem. Hogyisne, hogy úgy üljön egy hangversenyen, mint egy bunkó! Vagy a balettet hagyja abba? Szó sem lehet! Csak nézd meg, milyen más az egész testtartása, fellépése, mióta táncol! De nem engedhetek a nyelvleckékből sem. Manapság nagyon nehéz értelmiségi pályán nyelvtudás nélkül meglenni. Legalább a franciát, németet és oroszt meg kell neki tanulnia. Ebből nem engedek. Ahány nyelv, annyi ember!

– De igazán, Jenő . . .

– Igazán, vagy nem igazán, legfeljebb a rajz-szakkört engedhetném el neki, de azt sem jó szívvel. Nem, nem is lehet. Jól kiegészíti azt a fotózás, a kettő együtt sokat jelent. Fejlődik a gyerek esztétikai érzése, s lehet, hogy éppen ez lesz majd a legerősebb oldala. Vegyem a lelkemre, ha később kiderül, hogy tehetséges rajzoló vagy festő lehetett volna, de szülei elhanyagolták ezt a képességét? Sose nyugodna meg a lelkiismeretem.

– Túlzás, amit követelsz . . .

– Mást se tudsz mondani. Ha velem így törődtek volna. Ha én kilenc éves korom-

ban ennyi mindent tanulhattam volna! Tudod, hol tartanék én most akkor? Csak képzeld el: milyen más lenne az életünk, ha nem könyökölnék egy hivatalban havi ezernyolcér', hanem szólótáncos lennék az operában, vagy atomfizikus, vagy szobrászművész, vagy műfordító. Az én fiamból bármi lehet, olimpiai bajnok, karmester, filmrendező, nyelvtudós. Hangsúlyozom: lehet. Ha nem lesz, majd magában keresse a hibát, ne bennem, bennünk. Így igaz, vagy nem?

– Jenő, én ezt nem tudom, csak azt, hogy közben intőt hozott haza, félévkor meg elbukott számtanból és fogalmazásból. A zongoratanár panaszkodik, a nyelvtanár már kétszer írt.

– Hallatlan! Hogy történhetett meg ilyesmi?

– Mindegy, hogy történt, csak valami legyen már a gyerekkel. Ki kell emelni ebből a lehetetlen helyzetből.

– Rendben van. Intézkedni fogok. Elmegyek az iskolába és nagy balhét csapok. Tanítsák meg a gyereket, az ő dolguk!

– És ha az nem segít? Más baj lehet itt, Jenő . . .

– Ha az nem segít, akkor . . . akkor keresek neki egy tanárt, aki majd különórában foglalkozik vele számtanból és fogalmazásból.

– Micsoda apa vagy te! Hát arra nem gondolsz, hogy Péterke még gyerek, pihenni is, játszani is kellene neki idő?

– Mit? Pihenni? Játszani? Most tanuljon! Játszani ráér majd felnőtt korában is!

Sz. Simon István

Hősi legenda születik

Elemér botra támaszkodva, bicegve jelent meg a hivatalában. Géza a szobatársa kíváncsisággal kevert részvéttel kérdezte:

— Mi történt veled, öregem?

— Megrándítottam a lábamat — válaszolta a tényeknek megfelelően Elemér.

— Hol? Mikor?

— Tegnap délután, a Rákóczi úton.

Géza együttérzése egyszerre megvetéssé változott:

— Fényes nappal megbotlasz a Rákóczi úton! Mondd, hülye vagy?

A költői kérdésre nem kellett válaszolni, de Elemér mégis a szívére vette és elhatározta, hogy a legközelebbi érdeklődőnek kissé szépítve meséli el életének ezt a kis epizódját. Még a memoárirodalomban is előfordul az ilyesmi. Hazafelé menet ki is próbálhatta a javított kiadást, mert találkozott régi barátjával Mikolcsikkal, aki természetesen megkérdezte:

— Miért jársz bottal?

Heves gesztusokkal kísért válasz következett:

— Képzeld, egy autó szabálytalanul befordult a Síp utcából a Rákóczi útra, nem adott előnyt a gyalogjáróknak és majdnem elütött. Hirtelen félreugrottam és megrándítottam a lábamat.

— Feljelentetted a disznót?

— Nem.

— A számát sem nézted meg?

— Nem.

— Hát ha te ilyen hülye vagy — szólt a barát és köszönés nélkül továbbment.

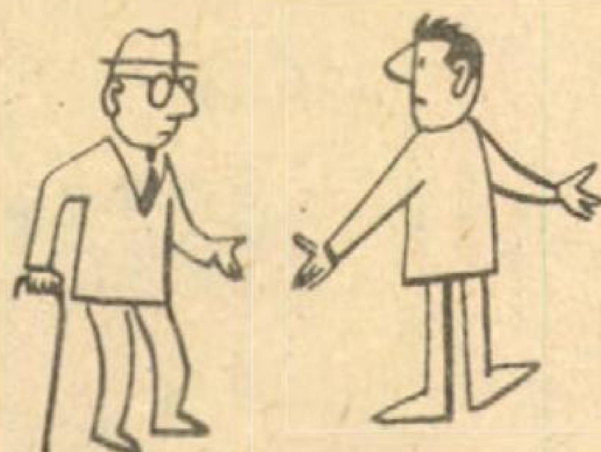
Elemér ebből is tanult és elhatározta, kikerekíti a történetet, amely aztán lassacskán a hősi eposz felé kanyarodott. A sógorának már így mesélte:

— A villamossíneken baktatott egy öreg ember. Hiába csengetett a vezető, nem tért le. Úgy látszik, nagyot hallott az aggastyán, vagy pedig a lábai felmondták a szolgálatot. Nem tétováztam, utána ugrottam és az utolsó pillanatban mentettem meg a biztos haláltól. Közben a hirtelen ugrástól megrándult a lábam.

A sógor rosszallón hümmögött.

— Családos ember létedre kockáztatod az életed egy részeg pasas miatt? Mondd, hülye vagy?!

Ezek után nem csoda, hogy amikor a romantikára hajlamos ismerőse,

Mancika, csicseregve érdeklődött a bicegés oka felől, Elemér először arra gondolt, elmeséli, hogyan viaskodott a hétfejű sárkánnyal a Jégbüfé előtt. De aztán reálisabb hőstettet komponált, alaposan kihasználva Mancika közismert állatszeretetét:

— Képzelje, Mancika, tegnap a Dunaparton sétáltam, és nagy csődületre lettem figyelmes. A megáradt folyó közepén egy kis cicát dobáltak a hullámok.

— Ó, egek! — tört ki a lányból a rémület.

Elemér most már lendülettel folytatta:

— Mindenki csak bámult, de senki sem gondolt a megmentésére. Ha-

bozás nélkül ledobtam a felső ruhámat, a cipőmet és pompás fejessel a hömpölygő folyóba ugrottam. Harcoltam a hullámokkal, de elértem a szegény kis állatot. Egy öt csomónyi gyorsasággal arra haladó vízibuszra kapaszkodtam fel, közben a hajó tatjában megütöttem a lábamat. Ez történt. Semmiség az egész.

Mancika könnyek között nyújtott kezet. No végre sikerült hatásos történetet kialakítani.

Másnap Elemér találkozott Ágival, Mancika legjobb barátnőjével.

— Hallottam, milyen hőstettet vitt véghez — üdvözölte a nő.

Elemér maximális szerénységgel mosolygott.

— És mit szólt hozzá Mancika? — kérdezte izgatottan.

Ági kedvesen válaszolta:

— Csak annyit mondott, nem hitte volna, hogy maga ilyen hülye.

Stella Adorján

BETÖRÉS

1.

Szerényi meglepődve olvasta postájában azt a névtelen levelet, amelyet újságokból kivágott betűkből ragasztott össze ismeretlen küldője:

„Önök mégg nem láttág a Hamletot! Ejnye! Nem szabad a kultúrában elmaradni!

Egy lyóakarójuk!"

A borítékban még két színházjegy is volt a csütörtök esti Hamlet előadásra.

Szerényiék sorra vették ismerőseiket, vajon melyik lehetett közülük a mókamester, de amikor megtudták a színház pénztáránál, hogy a két jegy érvényes, úgy döntöttek: csütörtökön este elmennek a színházba. Szerényi hangoztatta: — Ne kutassuk a rejtély okát, valami csendes őrült küldhette és mi még nagyobb bolondok volnánk, ha nem használnánk ki. Különben is, a Hamlet állítólag jó kis darab!

Csütörtökön este taxiba ültek és elhajtattak a színházba.

2.

A szemben levő ház kapualjában két sötét alak álldogált. Látták, hogy Szerényiék taxiba ültek, majd intettek egymásnak és lassú léptekkel átmentek a másik oldalra. Felmentek a lépcsőn és Szerényiék ajtaja előtt megálltak. Az egyik a lépcsőháznál figyelt, a másik ezalatt vastag kulcscsomóval igyekezett kinyitni a bezárt ajtót. Az ötödik próbálkozásra kinyílt az ajtó és a két

alak besurrant a lakásba. Tolvajlámpa fénye villant fel és határozottan tartottak a belső szoba felé. Ajkukon különös mosoly játszott.

3.

Szerényiék kitűnően szórakoztak a színházban.

— Nem is bánnám, ha a mi kis házi őrültünk vagy közönségszervezőnk legközelebb az Operába küldene jegyet — mondta nevetve az asszony.

Midőn hazaértek, megdöbbenve látták, hogy valaki vagy valakik jártak a lakásban: egy szék feldöntve, a hamutartóban néhány csikk hevert, holott egyikük sem dohányzott.

— Végünk van! — sikoltott fel Szerényiné. — Itt betörők jártak, ők küldték a jegyeket! És mi, ostobák, elmentünk a színházba!

— Hívom a rendőrséget!

— Várj egy kicsit — intette le az asszony. — Előbb nézzük meg, mit raboltak el...

Körülnéztek a lakásban. Kiderült, hogy semmi sem tűnt el. A családi ékszerekből egyetlen egy darab sem hiányzott, a szekrényből nem tűnt el egy ruha sem, a takarékbetétkönyvük is érintetlenül hevert az íróasztalfiókban. A házaspár értetlenül meredt egymásra.

Vajon mi történhetett?

4.

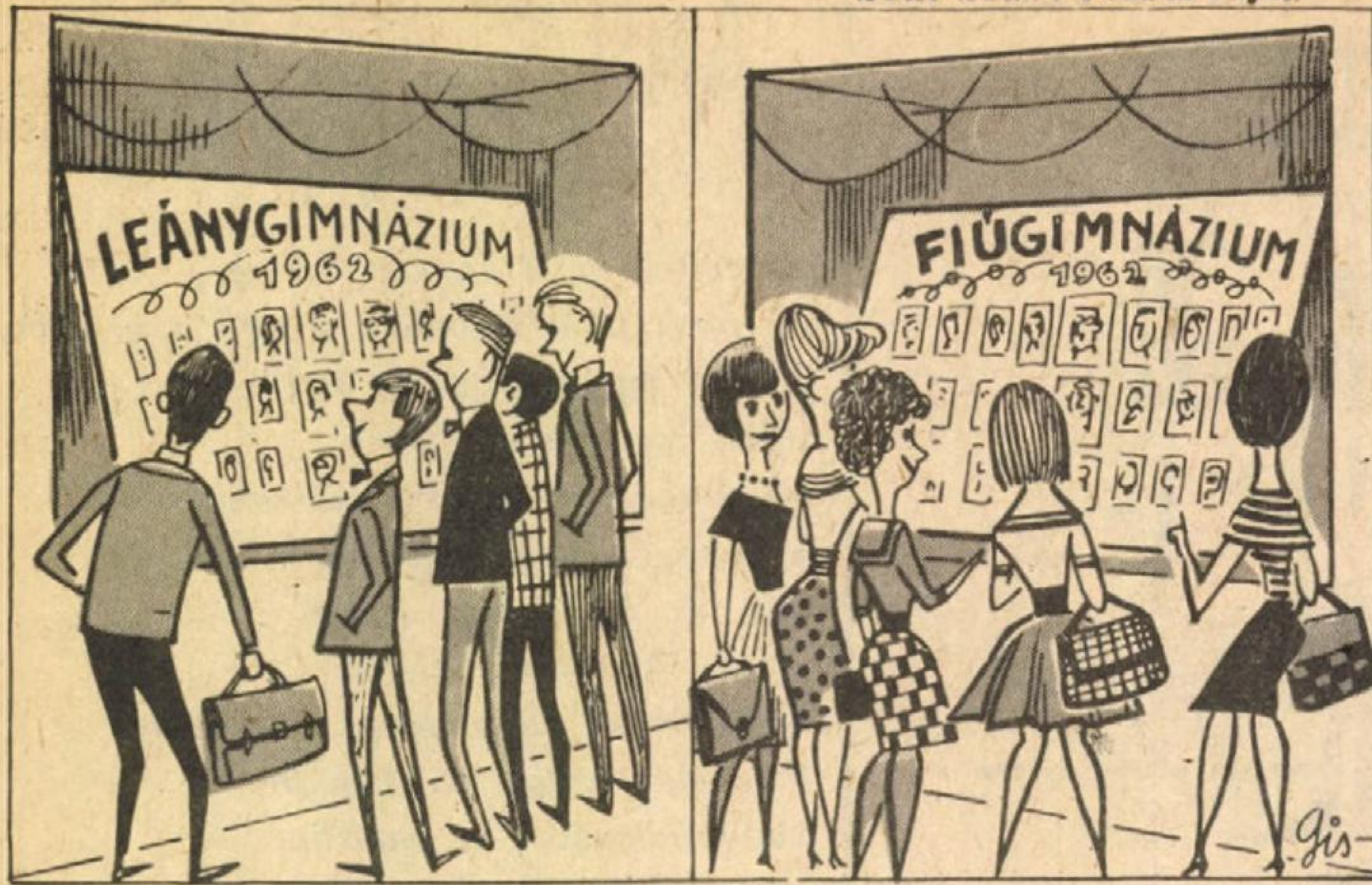
Csak a következő hónapban tudták meg, hogy mi történt, amikor megkapták az előző havi telefonszámlát: háromezernégyszáz forintot kellett fizetniük egy negyven perces kanadai beszélgetésért.

Az interurbán és a betörés napja egyezett.

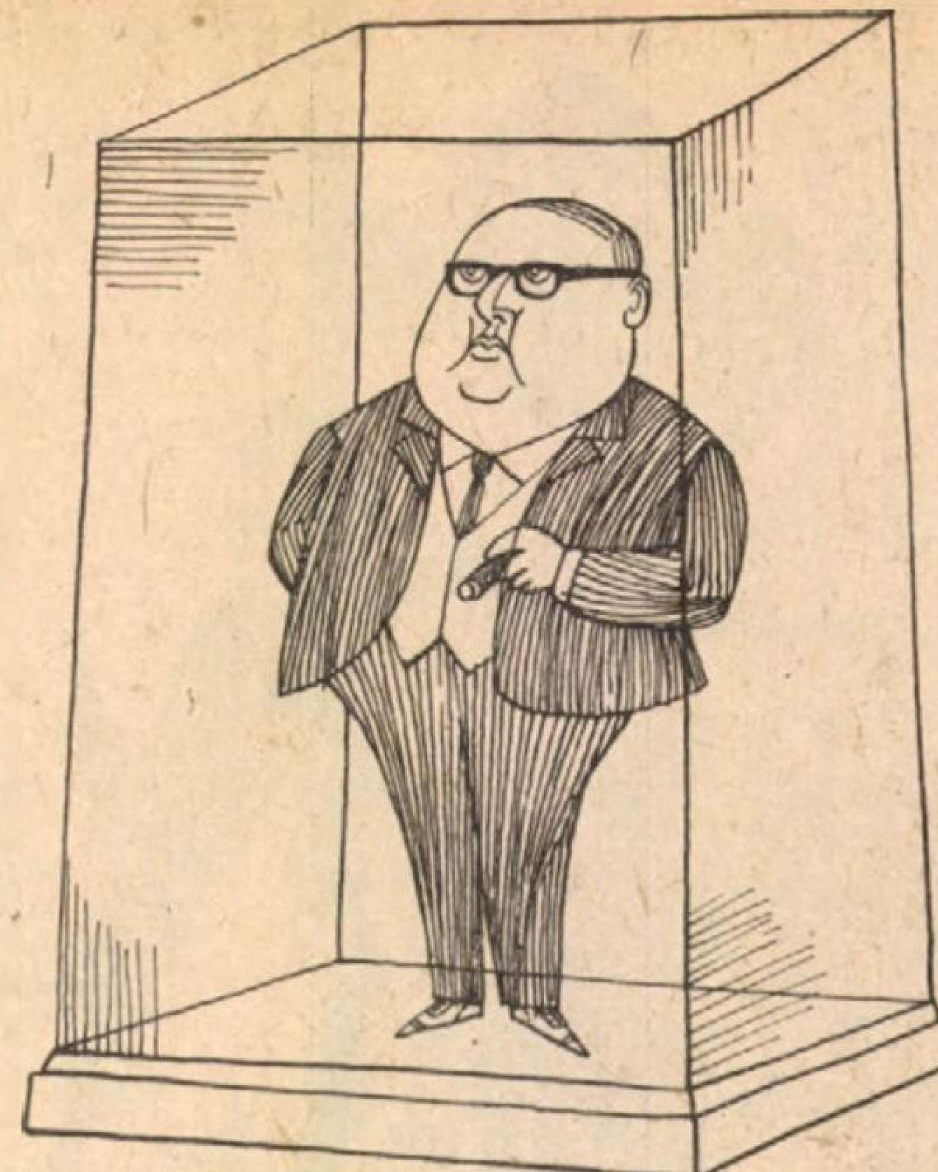
Tardos Péter

Tablók és nézők

Szűr-Szabó József rajza

Panoptikum

Dürrenmatt, a tehetséges svájci író, aki nem hagyja abba a drámaírást, több magyar kritikus részéről ért sérelme ellenére sem.

A humor KÖNYVÉBŐL

BRAHMS, a híres német zeneszerző, gyakorta nyaralt Bad-Ischlben. A komponistát az egész fürdő jól ismerte, nemkülönben a kiszolgáló személyzet. A pincérek főleg a borkedvelőt becsülték benne.

— Na, Seppi, milyen italt tud ajánlani? Ma különleges jó bort akarok, a születésem napja van — fordult a kiszolgáló pincérhez.

— Rögtön hozok egy különlegességet — szólt titokzatosan a pincér, s kisvártatva megjelent egy pókhálós palackkal. Büszke mosollyal konferálta be:

— Ez a palack a borok Brahmsa!

A zongorista a hízelgő elismerésre elmosolyodott ugyan, hanem azért másként rendelkezett:

— Tudja mit, Seppi, hozza nekem talán inkább a borok Bachját.

GÁRDONYI GÉZÁT a miskolci színház meghívta „A bor" című színműve bemutatójára. Az előtte való napon a szerző meg is érkezett, s benézett a színházba, ahol egyszerre három darabból is folytak a próbák.

A szünetben Gárdonyi fölment a színpadra, de az ügyelő megállította:

— Kit tetszik keresni?

— A próbát akarom nézni.

— Nem lehet, kérem. Idegeneknek tilos a színpadon tartózkodni.

— Én a szerző vagyok.

— Az más. Akkor tessék.

Másnap ismét bevetődött Gárdonyi. Most meg a díszletmester állította meg:

— Nem szabad a próbára belépni.

Szerencsére jött az ügyelő, aki fölismerte a tegnapi urat.

— Ennek az úrnak szabad. Ő a szerző.

A színpadon Rostand Cyrano-ját próbálták.

BALZAC erélyes felszólítóleveleket kapott zugbankárjától, hogy huszonnégy óra alatt fizesse meg tartozása féléves kamatait.

— Gaz uzsorás! Van szíve kilencszázalékos kamatot követelni! — kiáltott föl, s elrohant az uzsorás irodájába.

— Nem fél maga az Istentől, ilyen égbekiáltó kamatot számítani?! — támadt rá felháborodva.

Az uzsorás azonban hidegen pillantott a fölháborodott íróra:

— Az Istennél rendben van a dolog, kérem. Ő onnan felülről a 9-est úgyis 6-osnak látja.

• Legidősebb LATABÁR KÁLMÁN, a régi Nemzeti Színház tagja, nehéz helyzetbe került egy Bánk bán előadáson. Solom mester az V. felvonásban egy írástekercset ad át az első zászlósúrnak, hogy az majd hangosan fölolvassa.

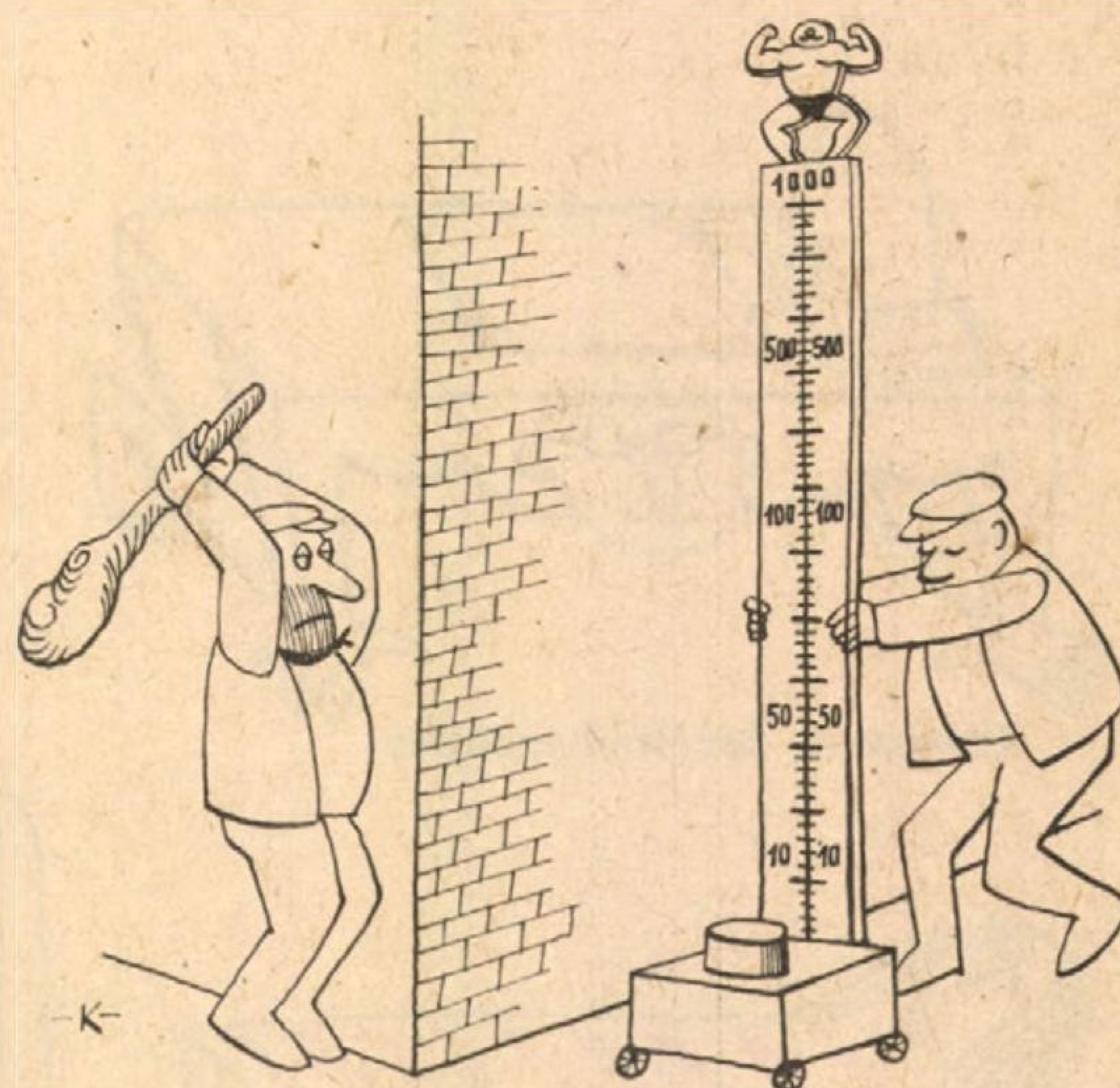
A mintegy 15—20 sornyi írást, mivel úgyis csak olvasni kell, soha egyetlen színész sem szokta betanulni.

Kőrösmezey, a Solom mestert játszó színész meg akarta tréfálni a zászlósurat alakító Latabárt, s egy teljesen üres pergamentekercset nyújtott át neki.

Az öreg Latabár azonban csak egy pillanatig jött zavarba. Szépen visszaadta az írást Solomnak:

— Én nem látok most a könnyeimtől, olvasd föl te az írást, kedves fiam.

Útonálló

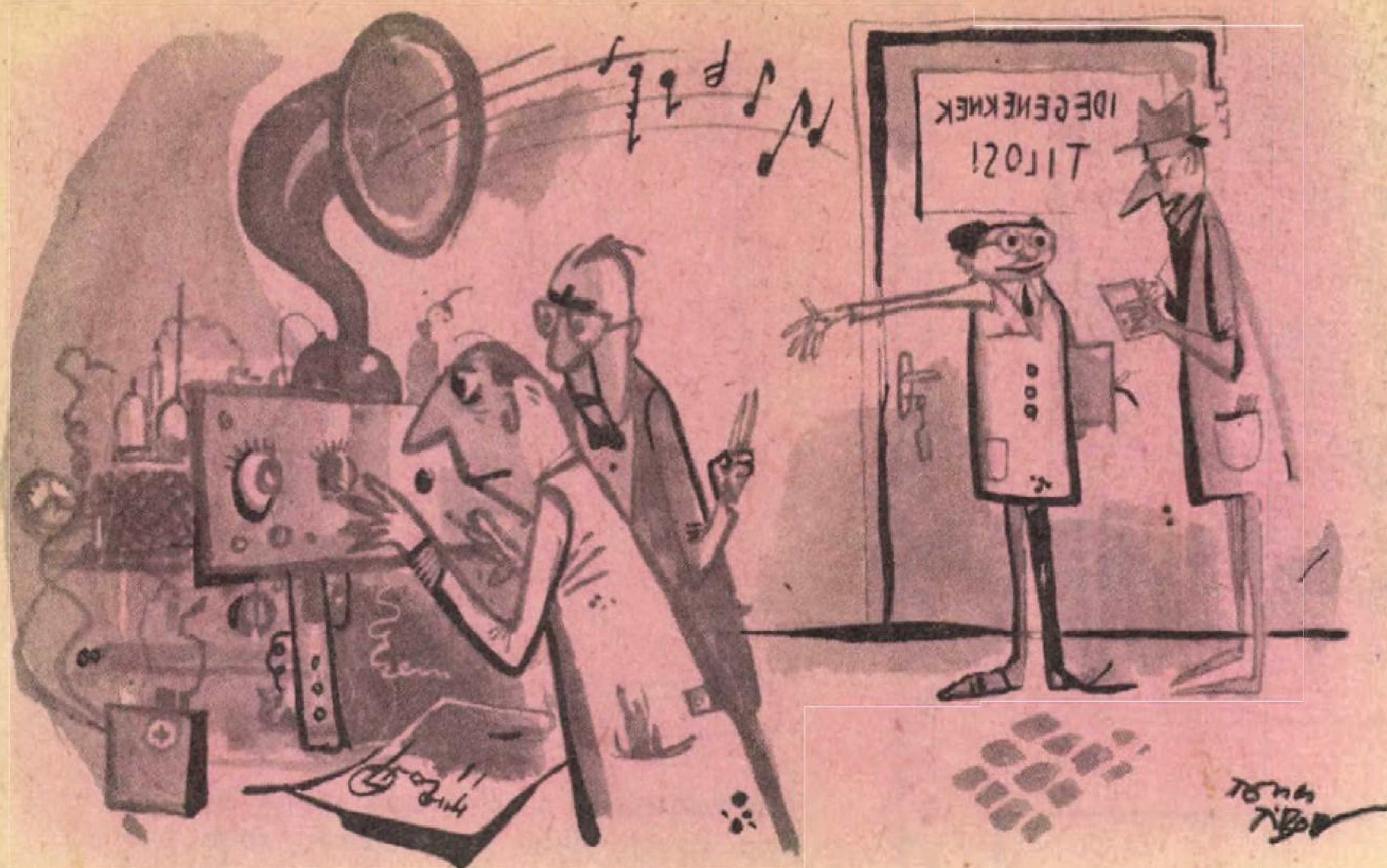

Idegnyugtató sport

Schwott Lajos rajza

Tudományos kísérlet

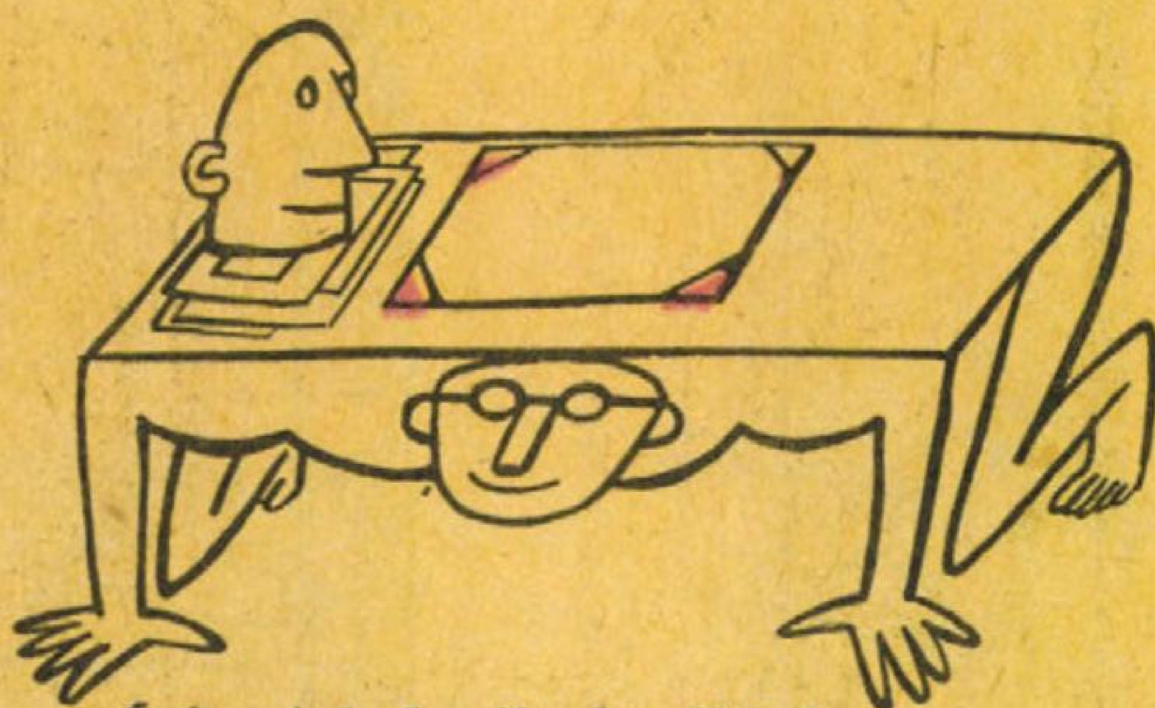
Toncz Tibor rajza

– Nem fél, hogy a külföld megelőz vele bennünket?
– Ugyan! A legnagyobb titokban dolgozunk rajta, immár negyven esztendeje!

Bútorbemutató

Várnai György rajza

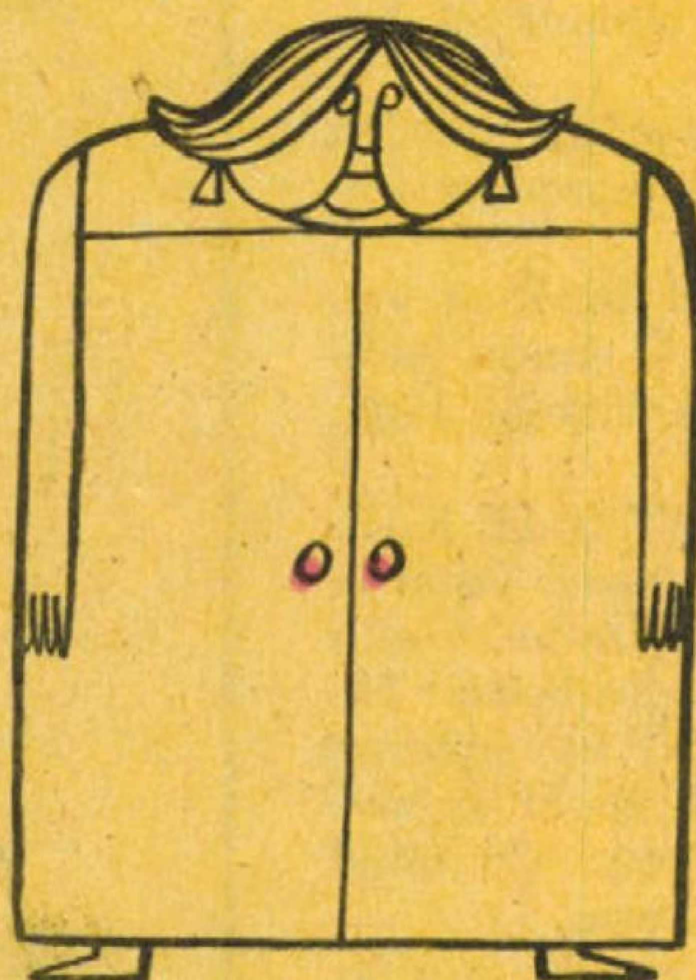
Íróasztal, levélnehezékkel

Esernyőtartó

Heverő

Faragott ruhaszekrény

Modern formájú pianínó

Kisasztal, virágvázával

AMIT ELHALLGATNAK

Beszéltek erről egyszer-kétszer,
de mert nem használt semmi szép szer,
s mert egyre többször hallható,
tollat ragad a hallgató!
Felbukkan az, amiről szó van,
a dobogón vagy rádióban:
egy nő, ki kedves, fiatal,
idegen költőkből szaval.
Költeményt mond majd, ám előtte
bejelenti, hogy: írta Goethe,
vagy belenézve a papírba,
ezt mondja: Iszakovszkij írta,
s előad egy szép magyar verset!
Ez furcsa káprázatba kerget,
hisz hallhatod: nemcsak a címe,
de magyar minden szava, ríme!
Azt kérdezhetnéd eltűnődve
és így tájékozatlanul,
hogy Iszakovszkij, no és Goethe
ily szépen tudtak magyarul?
Nem, nem! Mivel ez ki van zárva,
máris rájössz az igazságra:
elfelejtkeztek itt egy csekélységről,
csupán
a m a g y a r f o r d í t ó k n e v é r ő l,
és ezekután nincs több kételyem:
magyar költőket ért csak sérelem,
a történelem pedig arra oktat,
hogy ahhoz ők már bőven hozzászoktak!

Lovászy Márton

E heti hirdetésünk

Egyenlőtlen fejlődés

Este

Nappal

Szűr-Szabó József rajza

Gyomor és JELLEM

Rövid idővel Debrecen felszabadulása után, 1944/45 telén, az Ideiglenes Nemzeti Kormány székhelyén is megalakult az első központi pártiskola. A hallgatók szellemi táplálékáról az évtizedes emigrációjából hazatért Rudas László professzor kitűnő oktatógárdája gondoskodott — nehezebb feladat volt a testi táplálkozás biztosítása. A menekülő náci hadaktól kirabolt, háborútól sújtott város élelmiszertartalékai kimerültek. A szűkre fogott nadrágszíj és a szoros szoknyakorc keserves időszaka következett.

A központi pártiskola bentétkező hallgatói is sovány koszton éltek hosszú heteken át. Annál nagyobb volt a meglepetés és az öröm, mikor egy napon a konyha ritka csemegét: friss zsíros pirítóskenyeret tálalt elébük és szinte korlátlan mennyiségben. Zsíros pirítós . . . .? Hallatára is összefutott a nyál a pártiskolások szájában, hát még mikor meglátták halomban pirosodni a tálon, mikor szedegetni, kóstolgatni, ropogtatni kezdték . . . !

Nincs és nem lehetett annyi zsírospirítós Debrecenben, amennyi akkor, ott el nem fogyott volna. Szerencse, hogy zsírospirítóstól nem lehet berúgni, viszont baj, hogy a legfinomabb zsírospirítósból is megárt a sok. Ez történt az iskola egyik ifjú hallgatónőjével, aki nem bírván uralkodni pirítósi-vágyain, mértékfelett belakott az ízes falatokból, minek következtében kegyetlen gyomorgörcsei támadtak, és röviddel a lakoma után halálsápadtan, verejtékező homlokkal kuporgott az étkezőszoba sarkában.

Rudas professzor észrevette, hogy a fiatalasszony nem jól érzi magát. Odament hozzá, leült mellé, és megkérdezte, hogy mi baja van. Az asszonyka előbb zavartan hallgatott, de a professzor ismételt faggatására nagynehezen kinyögte:

— Könnyelmű voltam, Rudas elvtárs . . . Rettenetes sok pirítóst ettem, s nekem gyenge a gyomrom . . . Csak úgy forog velem a világ . . .

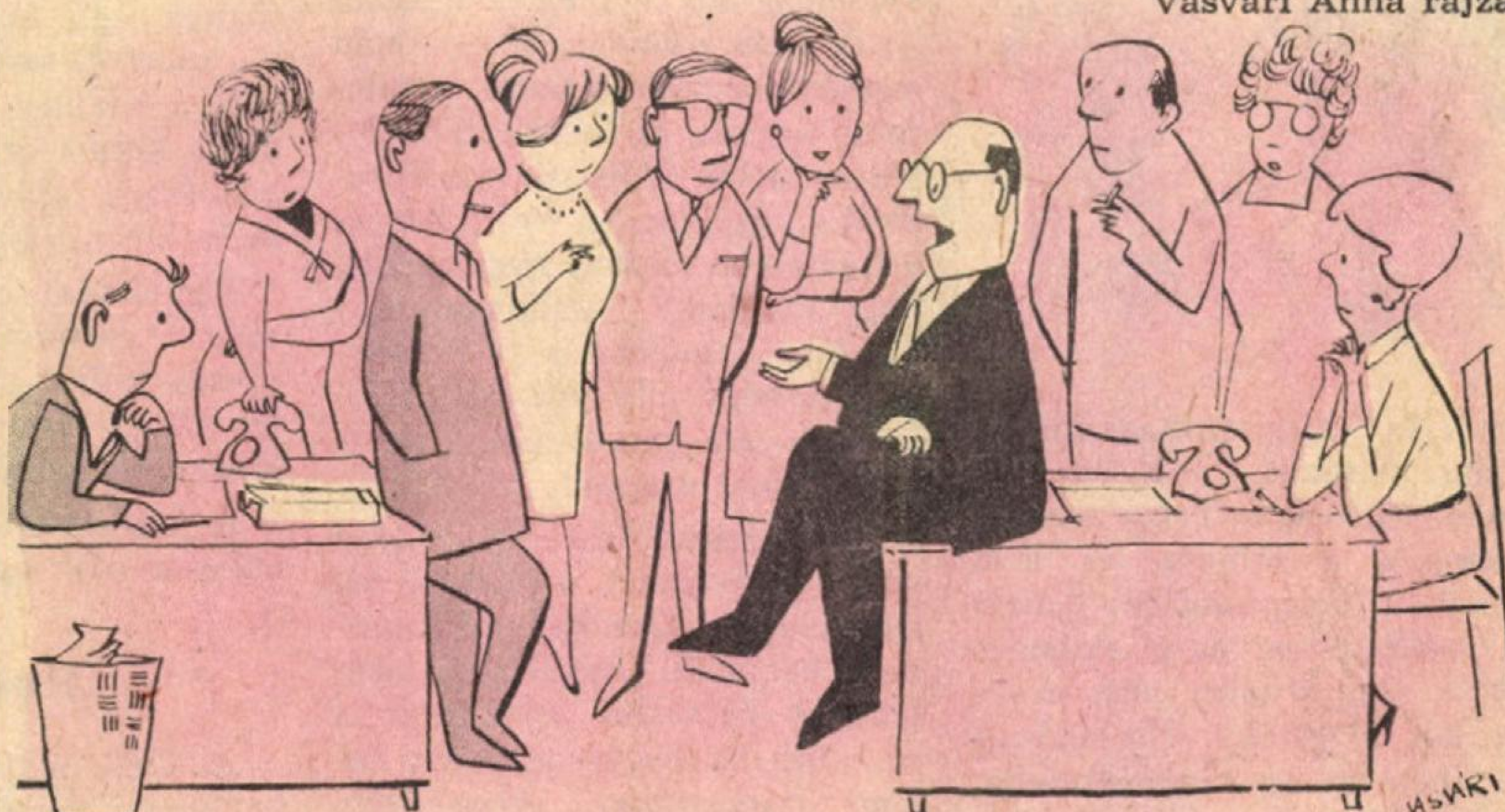
Rudas László csendesen bólogatott. Aztán megvillant a szeme és mosolygós komolyan mondta:

— Egy aranyszabályt ajánlok a figyelmébe, elvtársnő . . . Szívlelje meg a jövőben! Röviden és velősen: akinek gyenge a gyomra, legyen erős a jelleme!

Békés István anekdotáskönyvéből

Élménybeszámoló külföldi kiküldetésről

Vasvári Anna rajza

– . . . és az forintra átszámítva . . .

(Fotó: Szűr)

Mit lehet tudni . . .

(A tapintatos szerkesztő így közli a balatoni riporthoz készült fényképet.)

Eszményi üdülés

– Csodálatos táj, isteni levegő, napfény, és ami megfizethetetlen, az a csend!

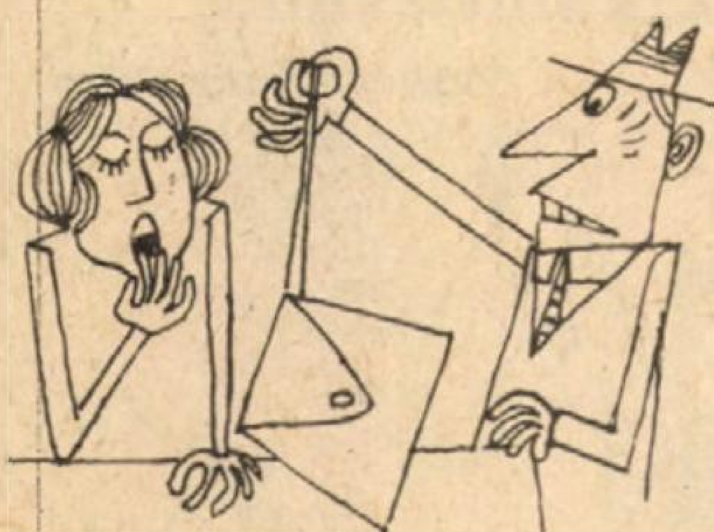
– És a többiek hol vannak?

– A TV előtt ülnek . . .

„Mi csak eladjuk..."

Április elején a Váci utcai 34-es Ajándékboltban női táskát – magyarul retikült – vásároltam 194,– forintért. Másnap a retikül füle levált. Harmadnap visszavittem. – Nem tehetünk róla – mondta a kiszolgáló –, nem mi gyártjuk, mi csak eladjuk. – És már unta is az életem, álmosan nézett a sarokba, és nem értette, hogy én nem értem, hogy őt nem érdekli. Holtpontra jutottunk; tartottam a selejt retikült, kedvem lett volna földhözvágni, de talán még menthető valami. A másik kiszolgálóra nézek. Nyomban megszólal: – Tessék kivinni a Telep utcába, ott megjavítják.

– De én nem a Telep utcában vettem, hanem itt... Ezért

vegyek ki félnapi szabadságot?... Megint holtpont. Ő is unja az életem. Menjek a Telep utcába. Felkaptam a selejtet, és nem mentem a Telep utcába, hanem egy szakértőhöz, hogy érdemes lenne-e megjavítani: nem érdemes, kár a pénzért. Harmadnap visszamentem az Ajándékboltba, és beszámoltam a szakértői véleményről. Ékesszólásom meghatotta a boltvezetőnőt, felhívta a Nagykereskedelmi Vállalat osztályvezetőjét. akire ugyan nem tartozik a forgalomba kerülő árucikkek minőségi ellenőrzése – miután ez senkihez sem tartozik –, de engedélyezte az általuk forgalomba hozott táska cseréjét. – A jövő hét végén tessék benézni – mondták. Ott hagytam a táskát, és bizalommal telve távoztam.

Elmúlt egy hét, bementem a táskáért. – Most nem adhatjuk ki – mondták –, mert a Nagykereskedelmi Vállalat osztályvezetője szabadságon van, tessék pár nap múlva bejönni. Tátva maradt a szám, de aztán gyorsan becsuktam, nehogy kicsússzon rajta valami. A következő héten „leltár miatt zárva" felírás fogadott. A felírás ott volt napok múlva is, de egyszer nyitva találtam az ajtót, amire vakmerően besurrantam a boltba. – Leltározunk – mondta a kiszolgáló rosszallóan –, a csere-retikül egyébként megérkezett, itt van becsomagolva – meg is mutatta –, de nem adhatjuk ki. – Aztán megijedt a tekintetemtől, a telefonig hátrált, és felhívta a Nagykereskedelmi Vállalat osztályvezetőjét. Szerencsém volt, kegyes hangulatban találta, megengedte, hogy kiadják. – Vadonatúj táskát kap – mondta a telefonáló, mintha négy találatot fizetne ki. Eszébe sem jutott, hogy én is vadonatújat vettem.

A harminckilencedik napon végre hazavittem a táskát, kinyitottam – és többé nem tudtam becsukni. Egyáltalán nem lehetett becsukni, rossz volt a zár rajta. A negyvenegyedik napon visszavittem. Kicserélték. Nem arra, amit akartam, de örültem, hogy egyáltalán kaptam valamit. Sőt meg is simogattam, hiszen a negyvenegy napból oly rövid ideig volt az enyém.

S ki tudja, meddig lesz...

Kőműves Imre

Elkészült a lakótelep, ottmaradt a törmelék

Mészáros András rajza

Ravasz lakó: Pszt, ne mondd el senkinek, én hívtam ki a filmhíradót.

A Palatinusról van szó!

A következő levelet kaptuk:
„Kedves Főszerkesztő Elvtárs!

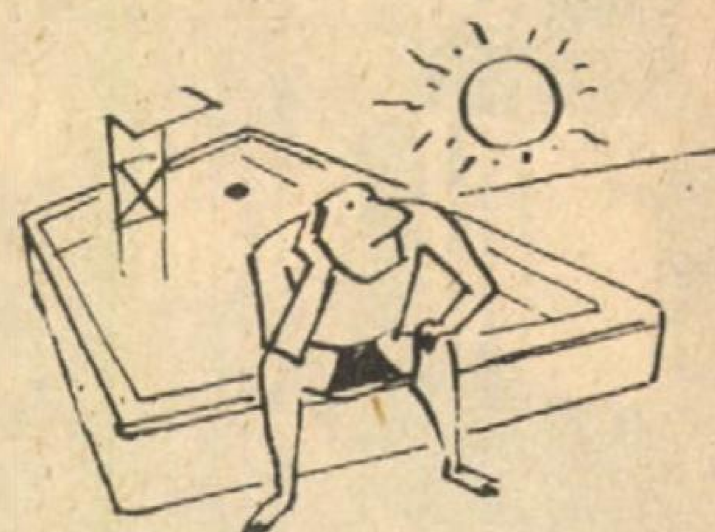
A Palatinus strandon aszfalttal vonták be az utak egy részét. Ez nyári melegben forró lesz és megolvad. Aki ezt kitalálta, azt napos időben mezítláb kellene itt sétáltatni. (És ha Ön ezt nem írja meg, akkor Önt is.) Itt sok külföldi is van. Azt mondják, a Dagályban már tavaly is ezt csinálták, és hogy ott bevált. Ez nem igaz: a Duna-parti sétányon, amikor meleg van, senki sincs, mert megégne a talpa.

A Palatinuson tavaly sokszor hideg virslit adtak, és az idén is így lesz, ha nagy lesz a forgalom, mert a főzőhelyiségben csak egy villanykonnektor van. S azért előre megfőznek egy nagy halom virslit, mert hosszú időn keresztül kell a villany a kávéfőzéshez. Mert kettőt egyszerre nem lehet főzni Budapest reprezentatív strandján.

Egyébként a virslit, az italt meg a zsemlét más-más pénztárnál kell fizetni. Mit szólna Ön ilyen módozathoz egy velencei strandon?

A strand-étteremben tavaly sokszor csak egyféle leves volt, pl. karalábéleves. Szereti Ön a karalábélevest?

A strand nagymedencéje hetenként kétszer üres, de akkor is hét forint a belépő. Miért nem lehet ezt úgy csinálni,

mint azelőtt: éjjel tisztítsák a medencéket. Szeret Ön kánikulában száraz medence partján üldögélni?

A fürdőpanaszokról a sajtó sohasem ír. A Ludas se! Miért sérthetetlenek ezek? Sok itt a külföldi. Elviszik a rosszhírünket.

Majd meglátjuk, Önben lesz-e annyi bátorság, hogy ezt szóvá teszi."

*

Csak azt szeretnénk tudni, hogy miért nem írta alá a nevét?

Peronjegy — peron nélkül

A Déli pályaudvar átépítése hatalmas tempóban folyik, az érkezési oldalt teljesen lebontották: a vonatok gyakorlatilag az Alkotás utcába futnak be. A sínpárok és az Alkotás utca között kőtörmelék és a bontásnak megfelelő kép fogadja az utasokat. Szerettem volna megközelíteni az érkező vonatot, ehhez azonban kisebb turisztikai művelettel át kellett másznom az említett törmeléken. Ezt természetesnek találtam, mert hiszen a bontást másképpen nem lehet végrehajtani. Az azonban már semmiképpen sem természetes, hogy derék vasutasaink a törmelékhegyeken nagy ügybuzgalommal peronjegyek árusításával foglalkoznak, és nagyon erélyesen érvényesítik a MÁV-nak azt a jogát, hogy az említett törmelékek oda- és visszafelé való megmászása csak peronjegy birtokában végezhető el.

Úgy gondolom, a MÁV megvárhatná a peronjegyek árusításával azt az időt, amikor a peronnak legalább a körvonalai kibontakoznak.

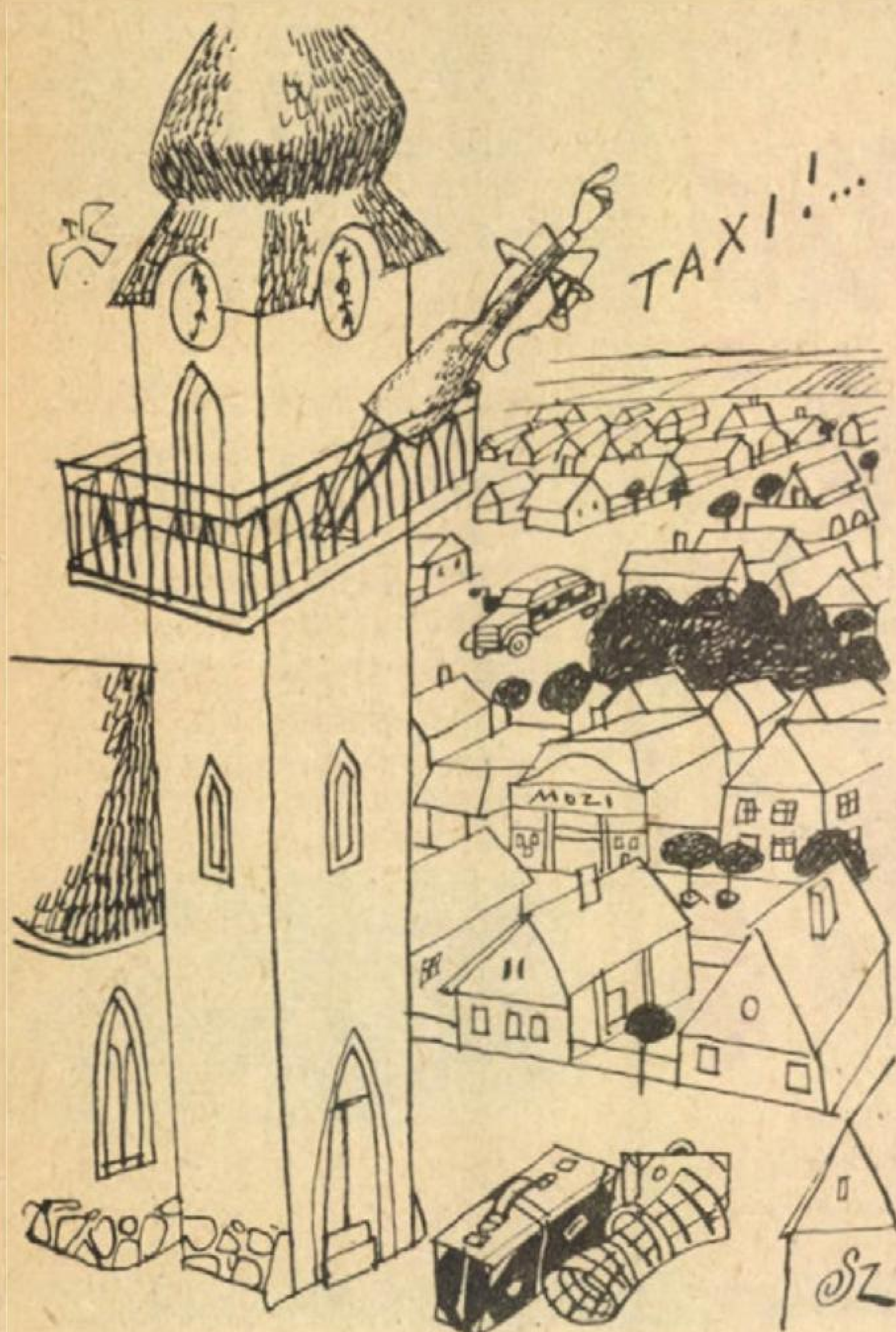
K. G.
V., Engels tér

Hol a logika?

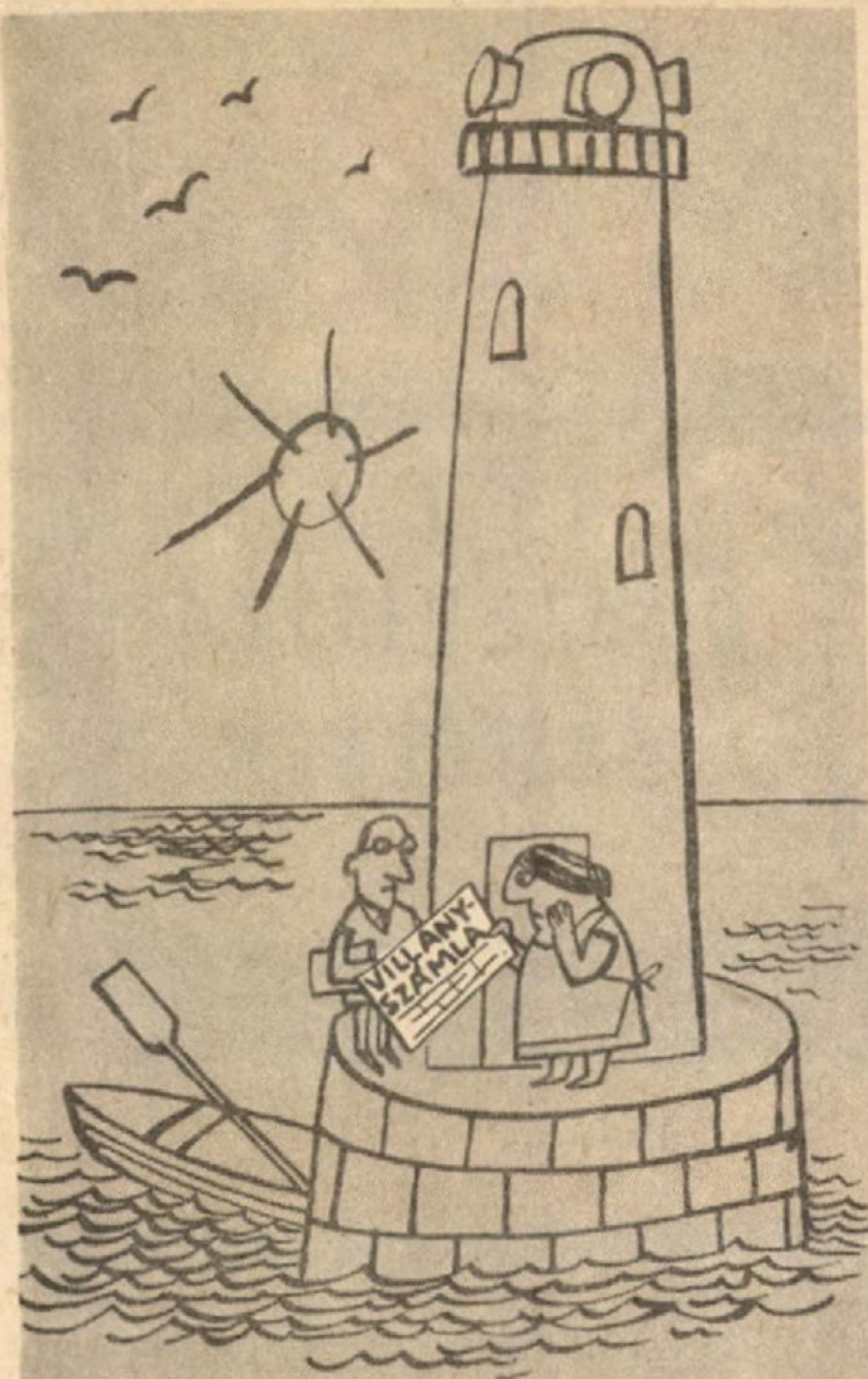
Néhány héttel ezelőtt Székesfehérvárra kellett utaznom hivatalos ügyben. Egyik kollégám tudomást szerzett erről, és kezembe nyomott egy üres demizsont azzal, hogy fehérvári rokonai megtöltik jó hazai borral, és én legyek szíves azt elhozni neki. Hosszas rábeszélés után elvállaltam a megbízatást. Fehérvárra érvén, előbb a hivatalos dolgot akartam elintézni, természetesen demizson nélkül. Ennek okáért a pénztárnál megváltottam 3,40 forintért a megőrzési jegyet, aztán bementem a raktároshoz azzal a szándékkal, hogy átadom neki megőrzésre a demizsont. Át is adtam, a raktáros át is vette, aztán gyorsan vissza is adta, mondván, hogy üresen nem veheti be. Ha csak a telítésen múlik, villant át az agyamon, akkor oda se neki! Elzarándokoltam a legközelebbi vízvezetékhez, megtöltöttem, visszavittem, és az imént még makacskodó raktáros szó nélkül átvette. Ezzel az ügy a MÁV jogszabályai szerint tehát lezárult. Nem tudom, mi ebben a logika, de azóta nyugodtan alszom.

(b.)

Vidék
Szűr-Szabó József rajza

Takarékosság
Várnai György rajza

– Muszáj kevesebbet világítani a jövő hónapban...

Formatervezés
Vasvári Anna rajza

– Vegyem derékban még szűkebbre?...

NAGYRAVÁGYÓ ASSZONY

(Családi jelenet)

Szín: szolid polgári ízléstelenséggel berendezett lakás.

KISSNÉ *(sokatmondóan hallgat).*
KISS *(semmitmondóan hallgat).*
KISSNÉ *(váratlanul felzokog).*
KISS: Mi bajod van?
KISSNÉ: Csak elgondolkoztam. Milyen szerencsétlen vagyok.
KISS: Miért?
KISSNÉ: Mert hozzád mentem feleségül.
KISS: Már megint kezded? Nem szólhatsz egy rossz szót sem. Van egy szép kis lakásunk, rádió, televízió, porszívó. Nem élünk rosszul. Miért vagy mindig elégedetlen? Elég szépen keresek a vállalatnál.
KISSNÉ: Élhetetlen vagy. Azt hiszed, hogy nekem elég, ha berendezett lakásunk és motorbiciklink van? Mit tudod te például, hogy élhet Toscanini felesége?
KISS: Miért nem mentél a Toscaninihez? Én egy egyszerű tisztviselő vagyok. Kacsalábon forgó kastélyt nem kaphatsz tőlem, de nyugodtan, kiegyensúlyozottan élhetünk.
KISSNÉ: Hol tartanánk már, ha volna benned egy csepp élelmesség! Ma igazán nyitva áll az érvényesülés útja mindenki előtt. Itt élek egy tisztviselő-férj mellett. Milyen szép lenne, ha mondjuk nagykövet lennél valahol Afrikában! Milyen kellemesen élhetnénk Afrika és Pest között.
KISS: Először is nem tudok nyelveket, másodszor, semmi érzékem a diplomáciához. Én számlákkal foglalkozom. Ahhoz értek.
KISSNÉ: Én nem mondom, hogy feltétlenül nagykövet légy. De miért nem próbálkozol mondjuk a színészettel? Tudod te, mit keres a Vittorio de Sica vagy a Jean Marais?
KISS: Hagyjál békén. Semmi érzékem a színészethez. Jól tudod, van egy kis beszédhibám, és nincs semmi tehetségem.
KISSNÉ: Azért megpróbálkozhatnál egy főszereppel. A tehetség később megjön magától.
KISS: Ne nyaggass, szívem.
KISSNÉ: Esetleg miért nem mész el feltalálónak? Még annyi mindent fel kellene találni. Ha tudnád, az Edison milyen szépen kijött a fizetéséből.
KISS: Életem, nekem semmi műszaki érzékem. Egy szöget sem tudok beütni a falba. Számlázni tudok, de azt remekül.
KISSNÉ: Legalább megpróbálkozhatnál valamivel. Csak látnám, hogy van benned igyekezet. Hogy ki akarsz törni a szürkeségből. Például egy dzsesszdobos legalább háromszor annyit keres, mint te. És ahhoz még ott van a mellékes a vendégektől.
KISS *(ordít):* Nincsen semmi ritmusérzékem! A számlázás az igen! Ott csodákra vagyok képes.
KISSNÉ: Akkor válassszál valami mást. Olvastam, hogy ma egy jó ellető kanász vagyonokat keres.
KISS *(kétségbeesetten):* Nem értek az állattenyésztéshez. Fogalmam sincs, mi a különbség egy szarvasmarha és egy leopárd között.
KISSNÉ *(szipogva):* Élhetetlen fráter vagy. Soha nem lesz belőled semmi. És én itt vezekelek melletted egy életen át.
KISS: Van egy kis meglepetésem a részedre.
KISSNÉ: Ugyan, micsoda?
KISS: Tudod, hogy a magam szakmájában szorgalmas, jó munkaerő vagyok. Ezt jutalmazták a vállalatnál. A mai nappal kineveztek osztályvezetőnek. Na, büszke vagy rám?
KISSNÉ *(gúnyosan):* Elájulok a boldogságtól. Harmincöt éves korodra végre nagy nehezen osztályvezető lettél. Tudod te azt, hogy Moravia már huszonnyolc éves korában vagyonokat keresett?!

(És így tovább...)

Dunai Ferenc

Apai öröm

Vasárnapi műszak gyanánt
Elküldtek egy ifjú apát:
Tologázza kicsi lányát
Legalább egy félórán át!

Vígan tolja, tologázza;
Dehogy vinné be a házba!
Tolja parkban, sétatéren...
Célja tán egy aranyérem?

Megszólítja egy barátja,
Ki a hosszú sétát látja:
— E büntetést rád ki rótta?
Nem sokallod reggel óta?

Szól az apa, hangja fojtott:
— Soha ennél különb dolgot!
Ki másképp rám ügyet sem vet,
Babát nézni — minden ifjú
Nő megáll a kocsi mellett!

K. Tóth Lenke

Szűr-Szabó József rajza

Európai KÖZÖS PIAC

EGYES-EGYEDÜL CSAK ÉN!?

1962 június elseje a marcangoló önvád napja marad számomra örökké! Ekkor döbbentem rá, hogy tízmillió magyar közül én, egyes-egyedül csak én...

Menjünk sorjában. Reggel fél hét. Utazom a villamos peronján. Hirtelen megüti fülemet a Nyugatinál felkapaszkodott csizmás, pörgekalapos bácsi felcsattanó hangja, hogy azt mondja:

— Már megbocsásson, tisztelt kalauz úr, én azt nem tudhatom, hogyan is vélekedtek itt maguk azzal a kirafinált pesti eszükkel. De az egyszer szentigaz, hogy a mi falunkban, meg az egész megyében egyetlen olyan illető nem akadt, aki ne látta volna előre, hogy legyőzzük az angolokat. Nem ért a focihoz, nem is magyar ember az olyan! Méghogy minket az angolok!?!

A kalauz válaszát már nem hallottam, le kellett szállnom. Felbolydult lélekkel sietek az utcán, homlokom mögött ott dobol a kegyetlen ítélet: „Nem ért a focihoz, nem is magyar ember az olyan!"

Megérkezem, benyitok munkahelyemre. Kipirult arcok, csillogó szemek, örömteli hangzavar. Észrevesznek. Elnémulnak...

A dermesztő csendet Z. Bremauer Attila, a kövér technikus töri meg:

— No, te elfuserált leveli béka, ugye, hogy nem vált be a jóslatod?

Azzal beint a fiúknak, s felzeng a kamarakórus:

„Ráléptünk a brit oroszlán
torkára,
Hejde torkára, hejde
torkára..."

— Ti meritek ezt énekelni? — kiáltok ingerülten. — Attila, hát tegnap délelőtt ki ajánlott fogadást, hogy az első négy között leszünk? Mármint akik legkorábban jönnek haza Chiléből? Laci, nem te jelentetted ki, hogy angol úri szabóktól kap ruhát tizenegy magyar fiú? És te, Karcsi...

Sátáni gúnykacaj szakítja félbe a felsorolást.

— Ó, te ártatlan lélek, még sohasem hallottad azt a szót, hogy taktika? Nem tudod, hogy az embernek az utolsó pillanatig takargatnia kell a lapjait? Hadd higgye az ellenfél, hogy gyengék vagyunk, mint a hajnali harmat s reménytelenek, mint egy lakáscsere! Mit gondolsz, tétlen marad a Lordok Háza, ha kiszivárog, hogy a szakavatott pesti szurkolók biztos magyar győzelmet várnak? Csak nem gondoltad komolyan, hogy — rajtad kívül — akad ebben az országban teremtett lélek, aki, ha színleg mást mutatott is, nem értett tökéletesen egyet a szövetségi kapitánnyal? Taktika volt, kispajtás, tisztára taktika! Nem igaz, fiúk?

Mindnyájan lelkes-szaporán rábólogatnak, én meg kifordulok az ajtón. Szörnyen szégyellem magam. Lám, Attila és valamennyi társa szerte e hazában heteken át önként vállalta a nyílt, dacos természetüktől oly idegen tettetés megalázó terhét, csakhogy megtévessze az ellenfelet, s győzelemre segítse a magyar színeket! Bennük fel sem merült a vereség gondolata, míg én, a kishitű, a hipochonder...

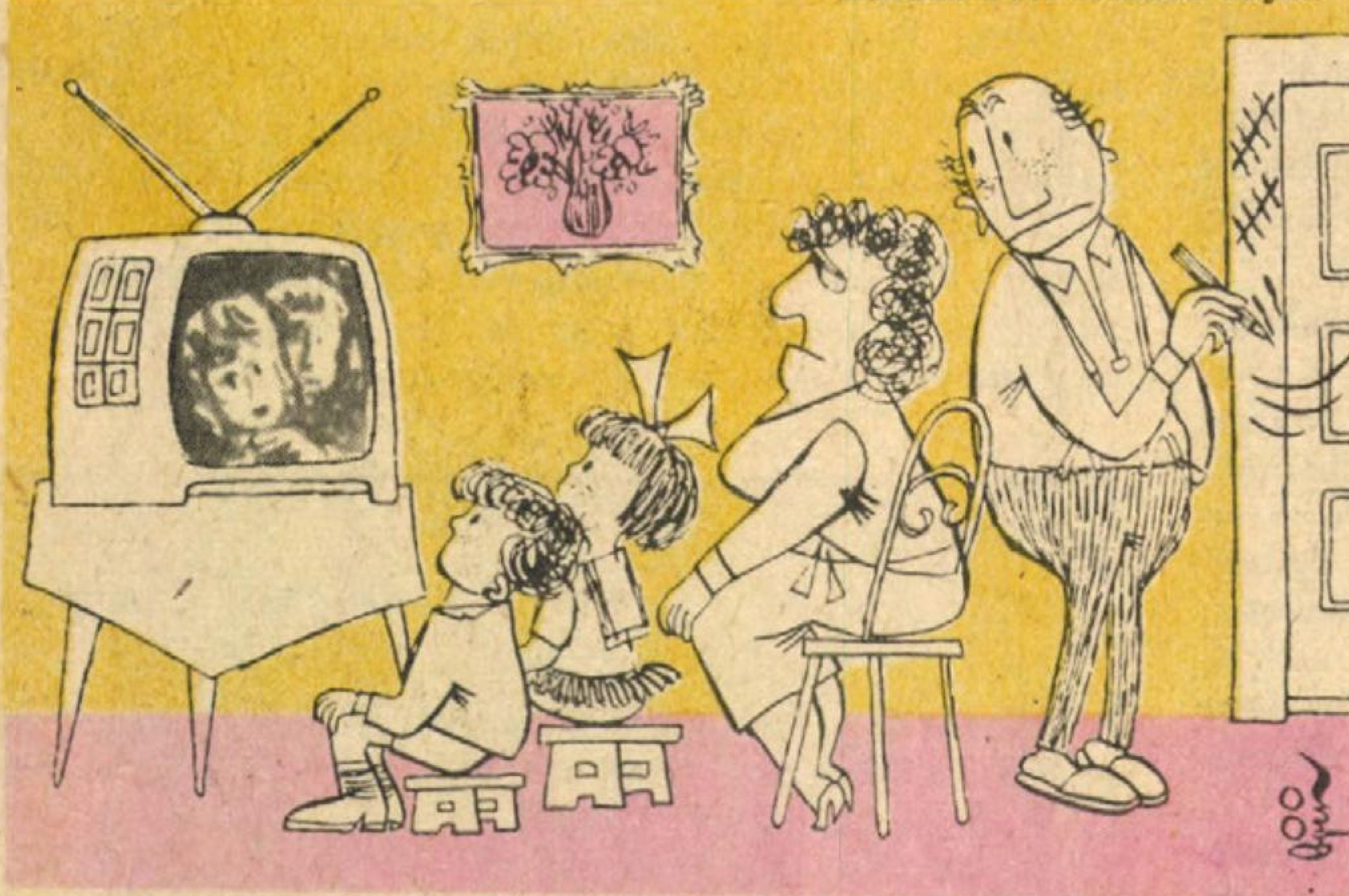
Bár, ha jobban utánagondolok, én sem voltam százszázalékig meggyőződve az angolok győzelméről. Titokban magyar sikerben reménykedtem. Mi az, hogy reménykedtem! Az első pillanattól a leghatározottabban tudtam, hogy Csikarék Chilében

„Rálépnek a brit oroszlán
torkára,
Hejde torkára, hejde
torkára..."

Kürti András

Sok az ismétlés a TV-ben

Balázs-Piri Balázs rajza

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.2949 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 130—850.